C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Conan-17-Za_Cernou_rekou.PDB

PDB Name: Howard_R_E-Conan-17-Za_Cernou_r
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.1.2004
Modification Date: 11.1.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

ZA ČERNOU ŘEKOU
(Beyond The Black River)

l. Conan přijde o sekyru

Ticho, panující na pralesní stezce bylo tak hluboké, že zvuk nohou, obutých do měkkých bot, se rozléhal široko daleko. Alespoň tak to znělo uším kráčejícího poutníka, přestože se pohyboval s opatrností, bez které by žádný člověk v oblasti za Hromovou řekou dlouho nepřežil. Byl to mladý muž střední výšky, s poctivým, otevřeným obličejem a hustou kšticí slámově zbarvených vlasů, které nechránila ani čapka, ani přilba. Jeho oblek byl v těchto krajích zcela běžný: v pase nabíraný kabát, pod ním krátké, kožené spodky a měkké boty z jelenice, končící u kolen. Na širokém koženém opasku visel krátký široký meč a torba z jemně vydělané kůže. V široce otevřených očích, pozorujících zelené stěny pralesa, nebyl strach. Mladík nebyl velký, ale dobře stavěný a na pažích obnažených pod krátkými rukávy kabátce bylo vidět vypracované svaly.
Kráčel kupředu bez jediného zaváhání přesto, že chata posledního osadníka již ležela několik mil za ním a každý krok jej unášel blíže k neznámým nebezpečím, která se vznášela jako pochmurný stín nad pradávným pralesem. Prales byl nekonečný jako moře. Nedělal zdaleka tolik hluku, jak se mu zdálo, ale dobře věděl, že tichý zvuk jeho nohou by mohl znít jako poplašný gong v uších divokých nepřátel,

kterých se mohl v husté a zrádné zeleni skrývat bezpočet. Jeho bezstarostný vzhled byl jen povrchní. Oči a uši měl napjaty, především sluch, protože ani nejbystřejší oči nemohly proniknout závojem listnatého krajkoví víc než několik metrů na všechny strany.
Byl to spíš instinkt, než varování smyslů, co ho přimělo zastavit se náhle uprostřed stezky s rukou na jílci meče. Stál bez jediného pohybu, zadržoval podvědomě dech a usilovně přemýšlel, jaký zvuk to vlastně slyšel a jestli skutečně vůbec něco slyšel. Ticho se zdálo být nekonečné. Nebylo slyšet ani skotačení veverek, ani zpěv ptáků. Pak jeho pohled utkvěl na velkém chomáči křovin zasahujících několik metrů před ním mírně do cesty. Bylo bezvětří a přesto si byl jist, že se některé větve mírně pohybovaly. Zachvěl se po celém těle a na okamžik nerozhodně zaváhal. Byl si téměř jist, že pohne–li se na jakoukoliv stranu, smrt, tiše číhající v houštině, jej dostihne.
Za zelenou oponou listí se ozval tupý náraz a zvuk drcených kostí. Křoví se divoce třáslo. V okamžiku, kdy se ozval zvuk, vyletěl mezi větvemi plochým obloukem nemířený šíp a zmizel na druhé straně stezky. Toho už si poutník všiml jen koutkem oka, jak se prudce vrhl do úkrytu větví.
Přikrčil se za kmenem mohutného stromu a v rozechvělých prstech svíral jílec meče. Viděl, jak se křoviny rozhrnují a na stezku klidně vystoupil vysoký muž. Náš poutník na něj zíral v tichém údivu. Cizinec byl, tak jako on, obut do měkkých bot a krátkých kalhot, které však byly z hedvábí. Místo kabátce však měl kroužkovou košili bez rukávů a hřívu černých vlasů částečně skrývala helma. Ta přitahovala mladíkovu pozornost nejvíc. Neměla ozdobný hřeben, zato byla ozdobena párem krátkých býčích rohů. Tu helmu nevytvořila ruka civilizovaného člověka. Ani tvář pod helmou nebyla tváří civilizovaného člověka. Tmavá, zjizvená, s párem zářivě modrých očí, tvář právě tak tajemná a nezkrotná, jako prales, který jí tvořil pozadí. Muž svíral v pravé ruce široký, dlouhý meč, z jehož ostří kanuly rudé krůpěje.
"Tak vylez!" řekl nahlas cizinec s přízvukem, který byl poutníkovi neznámý. "Už je to v pořádku. Ten pes tady byl jenom jeden. Tak vylez!"
Mladík váhavě vylezl z úkrytu a prohlížel si nového známého. Cítil se podivně bezmocný a zbytečný, když si měřil obrovský hrudník, krytý kroužkovou košilí a paži svírající jílec meče, opálenou, silnou téměř jako stehno dospělého člověka a s mohutnými pletenci svalů. Byl sice o půl druhé hlavy větší než náš poutník, ale pohyboval se s nebezpečnou ohebností leoparda, s takovou pružností velkých koček, že nemohl pocházet z civilizované země, dokonce ani z tak výjimečného prostředí, jakým byly tyto divoké pohraniční kraje.
Otočil se na podpatku, vrátil se ke křoví a rozhrnul je. Náš poutník přicházející z východu, který si stále ještě nebyl jist, co se vlastně stalo, přistoupil blíž a nahlédl mezi listí. Na zemi tam ležel člověk. Malý, tmavý, svalnatý muž, jehož jediným oděvem byla bederní rouška, mosazný náramek a náhrdelník z lidských zubů. Za opaskem, přidržujícím bederní roušku měl zastrčen krátký meč a v jedné ruce svíral těžký černý luk. Jeho vlasy byly černé jako uhel a padaly mu hluboko přes ramena. To bylo vše, co mohl poutník postřehnout, protože místo obličeje měla postava pouze směs krve a mozku. Hlava byla rozťata od temena až k bradě.
"U všech bohů, Pikt!" vykřikl poutník.
Zářící modré oči se mu upřely do tváře.
"Divíš se?"
"No, tam ve Velitriu a pak osídlenci v chatách podél cesty mi řekli, že se ti ďáblové tu a tam vypraví přes hranice, ale nečekal jsem, že někoho z nich potkám tak daleko ve vnitrozemí!"
"K Černé řece je to odtud pouhé čtyři míle," lakonicky prohlásil cizinec. "Někteří z nich byli zastřeleni necelou míli od Velitria. Žádný usedlík mezi Hromovou řekou a pevností Tuscelan nemůže být opravdu bezpečný. Narazil jsem na stopu tohohle psa dnes ráno, tři míle jižně od pevnosti a od té chvíle ho sleduji. Připlížil jsem se k němu právě, když na tebe mířil. Jen o vteřinu později a na onom světě by vítali nový přírůstek. Naštěstí jsem mu trochu zkazil míření!"
Poutník s vytřeštěnýma očima pohlížel na obra, ohromen skutečností, že tento muž opravdu stopoval jednoho z těch pralesních ďáblů a sám nepozorován jej usmrtil. To předpokládalo, že muž je zálesákem takových kvalit, o jakých se nesnilo nikomu dokonce ani v Conajohaře.
"Patříš k posádce pevnosti?" zeptal se.
"V zásadě ano, i když nejsem voják. Beru plat a dávky řadového důstojníka, ale pohybuji se hlavně v

pralese. Valannus dobře ví, že jsem mu mnohokrát užitečnější, když hlídám říční břeh, než kdybych seděl zavřený v pevnosti."
Obr opatrně nohou odstrčil mrtvolu dál do podrostu a v mezích možností narovnal zohýbané větve. Pak se vydal dál po stezce a mladík jej následoval.
"Jmenuji se Balthus," ozval se po chvíli. "Tuhle noc jsem byl ve Velitriu. Zatím jsem se nerozhodl, zda si mám zabrat kus půdy nebo vstoupit do vojenské služby."
"Ta lepší půda kolem Hromové řeky už je zabrána," zavrčel obr. "Je ještě spousta výborné země mezi Potokem skalpů – přešel jsi ho několik mil vzadu – a pevností, ale to už je hrozně blízko k řece. Piktové se často tajně vypraví na tenhle břeh a pak pálí a loupí – jako to chtěl udělat tenhle. Ne vždycky to musí být jen jedinci. Jednoho dne se pokusí smést usedlíky z celé Conajohary a mohlo by se jim to podařit – pravděpodobně se jim to podaří. Tahle kolonizace je v každém případě šílenství. Východně od Bossonianského pohraničí je spousta dobré půdy. Kdyby Aquiloňané zmenšili honitby některých svých baronů a nasázeli obilí tam, kde se teď loví jen jeleni, nemuseli by překračovat hranice tady a brát Piktům zem, která jim odedávna patří."
"To je podivná řeč od muže, který slouží v žoldu guvernéra Conajohary," namítl Balthus.
"To pro mě nic neznamená," odsekl druhý. "Jsem žoldnéř a sloužím tomu, kdo nejvíc zaplatí. Já jsem nikdy obilí nesel ani nesklízel a nikdy to dělat nebudu, rozhodně ne, dokud bude možno cokoliv sklízet pomocí meče. Ale vy, Hybořané, jste došli tak daleko, jak to jenom šlo. Přešli jste hranice, spálili pár domorodých vesnic, vyhubili několik piktských klanů a hranice posunuli až k Černé řece. Já však pochybuju, že budete schopni udržet to, co jste dobyli, natož abyste posunuli hranice ještě dál na západ. Váš slabomyslný král nemá o zdejší situaci nejmenší ponětí. Není ani schopen poslat vám dostatečné posily a usedlíků není dost na to, aby se ubránili soustředěnému útoku, kdyby se Piktové rozhodli něco takového provést."
"Ale vždyť Piktové jsou rozděleni do jednotlivých klanů," odporoval Balthus, "nikdy se přece nespojovali. A s každým samostatným klanem si snadno poradíme!"
"Nebo i se třemi či čtyřmi," připustil zvěd, "ale přijde den, kdy nějaký muž sjednotí a pozvedne třicet nebo i čtyřicet klanů tak, jak tomu bylo s Cimmeřany, když se Gundermani pokoušeli před lety posunout své hranice dále na sever. Pokoušeli se kolonizovat pohraniční oblasti Cimmerie, zničili několik malých klanů, postavili opevněné město Venárium – ostatně myslím, že jsi tu historii určitě slyšel."
"Samozřejmě, že jsem ji slyšel," odpověděl Balthus a bezděky se otřásl. Vzpomínka na tu krvavou lázeň byla černou skvrnou v dějinách jeho národa. "Můj strýc byl ve Venáriu, když Cimmeřané zaplavili hradby. Byl jedním z mála, kteří to vraždění přežili. Slyšel jsem ho vyprávět tu historku mnohokrát. Barbaři se vyrojili bez jediného varování v divokých zástupech z okolních kopců a zaútočili na Venárium s takovou prudkostí, že jim nic nemohlo odolat. Pobili bez milosti muže, ženy i děti. Z Venária zůstaly jen ohořelé zříceniny a ty jsou tam dodnes. Aquiloňané byli zatlačeni zpět přes hranice a nikdy od té doby už se nepokusili kolonizovat pohraničí Cimmerie. Ale podle tvé řeči bych řekl, že Venárium znáš. Byl jsi tam?"
"Ano, byl," zavrčel druhý. "Byl jsem jedním z té smečky, která dobyla hradby. Nezažil jsem ani patnáct zim, ale mé jméno se už neslo kolem poradních ohňů!"
Balthus proti své vůli uskočil a zíral s vytřeštěnýma očima na svého společníka. Zdálo se mu nepochopitelné, že muž, který tak nevzrušeně kráčel po jeho boku, mohl být jedním z těch ječících, krví zpitých ďáblů, kteří toho dávného dne zaplavili Venárium a jeho ulice změnili v krvavé řeky.
"Takže i ty jsi divoch!" uklouzlo mu proti jeho vůli.
Druhý přikývl, aniž by se cítil dotčen.
"Jsem Cimmeřan a jmenuji se Conan."
"Už jsem o tobě slyšel," nový zájem zableskl v Balthově pohledu. Nebylo divu, že se Pikt stal obětí protivníka svého vlastního druhu! Cimmeřané byli barbaři stejně divocí jako Piktové a navíc mnohem inteligentnější. Bylo zřejmé, že Conan strávil mezi civilizovanými lidmi dlouhý čas, i když bylo vidět, že jej tento styk ani nezjemnil, ani nezeslabil žádný z jeho primitivních instinktů. Tyto myšlenky proběhly Balthovi hlavou a změnily se v obdiv, když si všiml lehkého kočičího kroku a přirozené tichosti, se kterou se Cimmeřan pohyboval po stezce. Dobře naolejované kroužky jeho zbroje nevydávaly nejmenší zvuk a

Balthus věřil, že je Conan schopen proplížit se tím nejhustším křovím nebo divokým mlázím tišeji, než kterýkoliv z divokých, nahých Piktů, kteří kdy žili.
"Nejsi Gunderman," bylo to spíš konstatování, než otázka.
Balthus zavrtěl hlavou. "Ne, jsem z Tauranu."
"Setkal jsem se s několika dobrými zálesáky, kteří pocházeli z Tauranu. Ale Bossonianci vás, Aquiloňany, chránili před Velkou divočinou příliš dlouho. Potřebovali byste se zocelit."
To byla pravda. Bossonianské pohraničí s jeho opevněnými vesnicemi plnými výtečných lukostřelců, sloužilo Aquilonii již dlouhý čas jako nárazník proti okolním divokým národům. V poslední době vznikala z osadníků za Hromovou řekou nová populace, schopná utkat se s divochy jako rovný s rovným, ale bylo jich stále poskrovnu. Většina z usedlíků byla jako Balthus – spíše zemědělci, než válečníci.
Slunce sice ještě nezapadlo, ale zmizelo z dohledu za vysokou, hustou zdí pralesa. Stíny se prodlužovaly a prales pomalu tmavnul, jak naši společníci kráčeli dále stezkou.
"Než dorazíme do pevnosti, bude tma," řekl Conan nevzrušeně a pak: "Poslouchej!"
Zastavil se a s mečem připraveným k ráně se proměnil v divokou postavu, plnou podezřívavosti a hrozeb, připravenou skočit a zabíjet. I Balthus slyšel ten zvuk – divoký výkřik, který se přetrhl v půli. Byl to výkřik k smrti vyděšeného muže, nebo muže ve smrtelné agónii.
Conan byl v okamžiku pryč, běžel stezkou a každým krokem zvětšoval vzdálenost, která ho dělila od jeho druha. Balthus procedil mezi zuby přerývanou kletbu. Ve vesnicích Tauranu byl počítán mezi dobré běžce, ale Cimmeřan se mu vzdaloval rychlostí, která v něm vzbuzovala zoufalství. Pak mu v uších zazněl nejhroznější výkřik, který kdy v životě slyšel a Balthus zapomněl na svou závist i obdiv. To nebyl lidský výkřik, byl to démonický jekot příšerného triumfu nad bezmocným lidstvím a jeho ozvěna jako by se odrážela od stěny zla, stojící mimo dosah lidského chápání.
Balthus v běhu zakolísal a po těle mu vyrazil studený pot. Conan však nezaváhal ani okamžik. Vrhl se k záhybu stezky a zmizel za ním. Baltha zaplavila panika, když se ocitl na stezce sám, jen s ozvěnou toho příšerného výkřiku, doznívající mezi kmeny pralesních velikánů. Vydal ze sebe všechny síly a pádil za Conanem.
Pak se Aquiloňan na místě zastavil, protože hned za záhybem stezky narazil na svého společníka, který stál uprostřed pěšiny nad zkrouceným tělem. Conan však neprohlížel mrtvolu, ležící v šarlatem potřísněném prachu cesty. Upřeně pozoroval neprostupný prales po obou stranách stezky.
Balthus vydechl zděšenou kletbu. Před ním na zemi leželo tělo muže, malého tlustého muže, obutého do bot zdobených zlatem a navzdory teplu do hermelínem podšitého kabátce bohatého obchodníka. Tučná, bledá tvář byla stažena ve výrazu bezmezné hrůzy a krk měl podříznut od ucha k uchu jakoby břitvou. Meč, trčící stále v pochvě dokazoval, že byl zabit bez jakékoliv možnosti bránit vlastní život.
"Byl to Pikt?" zašeptal Balthus a neklidně se rozhlížel po tmavnoucích stínech.
Conan potřásl hlavou, narovnal se a zachmuřeně pohlédl dolů na mrtvého muže.
"Byl to bahenní ďábel. A to už je, u Croma, pátý!"
"O čem to mluvíš?"
"Slyšel jsi někdy o piktském šamanovi, jménem Zogar–Sag?"
Balthus nejistě zavrtěl hlavou.
"Sídlí v Gwawele, to je nejbližší piktská vesnice na protějším břehu Černé řeky. Před třemi měsíci čekal v záloze u téhle stezky a podařilo se mu ukrást několik mul z nákladní karavany, která mířila do pevnosti. Myslím, že jejich poháněče omámil nějakou drogou. Ty muly patřily tomuhle muži." Conan nohou strčil do mrtvoly. "Je to Tiberias, velitrijský obchodník. Muly nesly náklad sudů s pivem a starý Zogar si udělal zastávku ještě na tomhle břehu, aby si pořádně přihnul, než se bude plavit přes řeku. Jeden ze zvědů – Soraktus – sledoval jeho stopu a přivedl Valanna a tři vojáky na místo, kde v křoví vyspával opici. Na Tiberiovo naléhání Valannus vsadil Zogar–Saga do vězení, což je pro Pikta tou nejhorší urážkou. Tomu se ovšem podařilo zabít strážného a z vězení uprchnout. Pak poslal do pevnosti vzkaz, že zabije Tiberia a těch pět mužů, kteří jej zajali. Vzkázal, že to provede takovým způsobem, že se Aquiloňané budou třást hrůzou ještě dlouhá léta!"
"A skutečně, Soraktus a ti tři vojáci jsou mrtvi. Sorakta zabili na řece, vojáky přímo ve stínu pevnostních valů. A teď Tiberias. A nebyli to Piktové, kdo je zabil. Každá oběť – s výjimkou Tiberia, jak sám vidíš

byla bez hlavy. Ty hlavy teď bezpochyby zdobí oltář Zogar–Sagova oblíbeného boha."
"Jak víš, že je nezabili Piktové?" ptal se Balthus.
Conan ukázal na mrtvolu tlustého obchodníka.
"Myslíš, že tahle rána byla způsobena ostřím nože nebo meče? Podívej se pořádně a uvidíš, že jen dráp může zanechat takové okraje rány. Maso je roztržené a ne rozseknuté."
"A co třeba leopard..." začal Balthus ne příliš přesvědčivě.
Conan netrpělivě zavrtěl hlavou.
"Muž z Tauranu, jako ty, si přece nemůže splést stopu leopardích drápů s ničím jiným. Ne! Je to démon z močálů, kterého Zogar–Sag používá jako nástroje své pomsty. Tiberias byl pěkný hlupák, když se vydal na cestu do Velitria sám a ještě na sklonku dne. Na druhé straně je třeba říci, že to vypadá, jako by se každý z těch pěti před smrtí zbláznil. Podívej, stopy jsou zcela jasné. Tiberias jel na své mule po stezce a u sedla měl pravděpodobně svazek vydělaných vydřích kožešin, které chtěl prodat ve Velitriu. To stvoření na něj vyskočilo tady z toho křoví. Podívej, na tomhle místě je vidět polámané větvičky."
"Tiberias stačil jednou vykřiknout, pak mu něco rozpáralo krk a už mohl nabízet své vydří kožešiny v pekle! Mula se samozřejmě splašila a utekla do pralesa. Poslouchej! Ještě teď je slyšet dusot kopyt mezi stromy. A démon neměl čas vzít Tiberiovi hlavu; když nás uslyšel, dal se na útěk."
"Když uslyšel tebe," připomenul Balthus. "Nebude to tak hrozné stvoření, když prchne před jedním ozbrojeným mužem. A jak vlastně víš, že to není Pikt s nějakým nabroušeným hákem, kterým místo sekání trhá? Viděl jsi to stvoření?"
"Tiberias nosil zbraň," zavrčel Conan. "Za normálních okolností by ji jistě stačil alespoň vytáhnout. Když je Zogar–Sag schopný přinutit démona z močálů, aby mu pomáhal, určitě je schopný dát mu na srozuměnou, koho má zabít a koho ne. Já jsem to stvoření neviděl. Zahlédl jsem pouze pohyb támhle v křoví. Ale chceš–li další důkaz, podívej se sem."
Tajemný zabíječ šlápl na krvavé kaluže, ve které ležel mrtvý muž. Na okraji stezky, pod hustě olistěnou větví byl na tvrdé, jílovité půdě zřetelný otisk nohy.
"Je tohle snad stopa člověka?" ptal se Conan. Balthus cítil, jak se mu ježí vlasy. Ani člověk, ani žádné zvíře, které znal, nemohlo zanechat tuto podivnou a zrůdnou stopu, tříprstý otisk, který nebyl stopou ptáka ani ještěra, ale měl v sobě něco z obou. Roztáhl nad stopu prsty, opatrně, aby se jí nedotkl a hvízdl úžasem. Otisk byl větší, než jeho dlaň s roztaženými prsty.
"Co je to?" zašeptal. "Nikdy jsem se nesetkal se zvířetem, které by zanechávalo takovouhle stopu."
"Kromě nás ji asi neviděl žádný civilizovaný člověk," odpověděl Conan zachmuřeně. "Je to démon z močálů. Ve Velkém močále tam za Černou řekou je jich víc než netopýrů. Když za horkých nocí vane přes řeku jižní vítr, je slyšet jejich jekot, který zní jako nářek zatracených duší."
"Co uděláme?" zeptal se Aquiloňan a nejistě těkal očima po okolí, které se už halilo tmavomodrými stíny. Hrůzou znetvořená tvář mrtvého jej děsila. Přemýšlel, jak obludná hlava se musela na nebožáka zašklebit mezi listím, jaký to musel být děs, když obchodník doslova ztuhl hrůzou a nechal se zabít jako ovce.
"Je zbytečné démona sledovat," odpověděl Conan a z opasku vytáhl krátkou zálesáckou sekyru. "Pokoušel jsem se o to, když zabil Sorakta. Stopu jsem ztratil po pár metrech. Možná mu narostla křídla a odletěl, nebo se propadl přímo do pekla. Nevím. Mulu je také zbytečné honit, ta nakonec sama dojde do pevnosti, nebo k chatě některého usedlíka."
Zatímco mluvil, pracoval Conan sekyrou v mlází na okraji stezky. Několika údery usekl pár silnějších kmínků asi tři metry dlouhých a osekal na nich větve. Pak usekl dlouhý kus hadovité liány obrůstající nedaleké stromy. Liánu přivázal k jednomu kmínku, pak oba obtočil velmi volnými závity a ty znovu propletl liánou po délce. Tak získal v krátké době hrubá, ale pevná nosítka.
"Tentokrát ta bestie Tiberiovu hlavu nedostane a já pro to udělám, co jen budu moci," komentoval své počínání. "Vezmeme tělo s sebou do pevnosti. Teď už to může být jen něco kolem tří mil cesty. Neměl jsem toho tlustého náfuku nikdy v lásce, ale nemůžeme dovolit, aby si ti piktští ďáblové dělali s hlavami bělochů, co je napadne."
Piktové byli ve skutečnosti bílou rasou jako Hyborané, i když tmavší pleti, ale většina hraničářů jim to odmítala přiznat.
Balthus uchopil zadní konec nosítek, na která Conan celkem lhostejně převalil mrtvolu nešťastného

obchodníka a vydali se dál tak rychle, jak jim to zátěž a houstnoucí šero dovolovaly. Conan kráčel stejně lehce a tiše jako předtím bez nosítek. Z opasku nešťastného obchodníka udělal dvojitou smyčku, kterou zaháknul na svém konci nosítek a nesl náklad v levé ruce, zatímco v pravé svíral dlouhý, těžký meč. Ostražitým pohledem sledoval pochmurné, zelené stěny, které je obklopovaly. Stíny stále tmavly. Obrysy stromů a keřů se začaly pomalu ztrácet v tmavomodrém oparu. Prales, halící se v šeru, se změnil v tajemný, modrý svět ukrývající bytosti, které není schopna vykouzlit ani lidská obrazotvornost.
Prošli už dobrou míli a Balthus cítil na silných pažích každý sval, když se z pralesa, teď už úplně černého, ozval nový výkřik.
Conan podvědomě zrychlil a Balthovi málem vytrhl držadla nosítek z rukou.
"To byla žena!" vykřikl mladík. "Při velkém Mitrovi, tam někde vykřikla žena!"
"Žena některého usedlíka, která zabloudila v lese," zabručel Conan a položil svůj konec nosítek na zem. "Asi hledala zaběhnutou krávu a... ty zůstaň tady!"
A tiše, jako lovící vlk se ponořil do listnaté stěny. Balthus zalapal po dechu.
"Mám tady zůstat s mrtvolou a navíc s tím ďáblem, který se schovává někde na blízku?" vykřikl. "Jdu s tebou!"
Svá slova okamžitě proměnil v čin a vrhl se za Cimmeřanem. Conan se po něm ohlédl, ale nic nenamítal. Krok ovšem kratším nohám svého společníka nepřizpůsobil. Balthus zase plýtval dechem na zbytečné kletby, když se mu Cimmeřan začal mezi stromy vzdalovat jako větrem hnaný stín. Vzápětí Conan vyběhl na zšeřelou mýtinu a zastavil se ve střehu, rty stažené v úšklebku, meč připravený k ráně.
"Co se stalo, proč jsi se zastavil?" ptal se zadýchaný Balthus a stíral si hojný pot, který mu stékal do očí.
"Ten výkřik zazněl z téhle mýtiny, nebo z nejbližšího okolí," odpověděl Conan. "Nikdy se nespletu v určení místa, odkud zvuk přichází, ani v hlubokých lesích ne. Ale kde...?"
V tom okamžiku se výkřik ozval znovu, ale za nimi, směrem ke stezce, kterou před několika okamžiky opustili. Ozval se, pronikavý a plný zoufalství, výkřik ženy v největší hrůze – a pak se v jednom jediném okamžiku změnil v klokotavý, jízlivý smích, jaký mohlo vydat jen nelidské hrdlo černého zplozence pekla.
"Co to bylo, u velkého Mitry," Balthova tvář i v šeru viditelně zbledla.
S divokou kletbou se Conan otočil a vrhl se zpět cestou, kterou přišli a zmatený Aquiloňan omámeně klopýtal za ním. Když se Cimmeřan náhle zastavil, odrazil se od jeho mohutných zad jako od kovové sochy. Částečně omámený nárazem slyšel, jak Conanovi uniká se zlobným sykotem vzduch mezi zuby. Zdálo se, že Cimmeřan zkameněl.
Balthus vyhlédl za jedním mohutným ramenem svého společníka a cítil, jak mu hrůzou vstávají vlasy. V hustém křoví, které lemovalo stezku se něco pohybovalo. Něco, co ani nekráčelo, ani se nevznášelo, ale klouzalo houstnoucí tmou jako had. Ale had to nebyl. Obrysy toho stvoření byly nejasné, ale bylo vyšší než člověk a nepříliš mohutné. Celé zjevení namodrale a tajemně světélkovalo. Podivná, slabá záře umožňovala tu věc sledovat. Mohl to být zhmotnělý plamen, který se nehlučně pohyboval tmavým pralesem za neznámým cílem.
Conan vyrazil vztekle kletbu a s divokou silou vrhl svou válečnou sekyru. Zjevení však bez jediného zakolísání pokračovalo v cestě. Na okamžik zahlédli slabě namodralý obrys vznášející se mezi kmeny stromů. Vzápětí zmizel a prales strnul v bezdechém tichu.
Cimmeřan se zavrčením rozrazil hustý podrost a vyběhl na stezku. Jeho proklínání, které Balthus v běhu zaslechl, bylo plné nenávisti a zloby. Cimmeřan se zastavil u nosítek s tělem nešťastného Tiberia. Hlava byla pryč.
"Ošálil a odlákal nás tím svým prokletým výkřikem!" zařval Conan a vztekle a bezmocně švihnul svým obrovským mečem do prázdna. "Měl jsem to vědět! Tuhle lest jsem mohl čekat! Tak, teď už má Zogar na ozdobu svého špinavého oltáře pět hlav!"
"Co to ale bylo? Co může křičet jako žena, smát se jako ďábel a proplétat se mezi stromy jako živý oheň," vydechl Balthus a utíral si z pobledlého obličeje studený pot.
"Ďábel z močálů," odpověděl nevrle Conan. "Chyť se těch nosítek. Odneseme alespoň tělo. Konec konců, je teď alespoň o něco lehčí." S tímto lakonickým prohlášením uchopil koženou smyčku na svém konci a vykročil.

2. Šaman z Gwawely

Pevnost Tuscelan se tyčila na východním břehu Černé řeky, jejíž vlny omývaly základy hradebních zdí. Zdi samy byly ze silných roubených kmenů, stejně jako vnitřní budovy a věž, dá–li se tato nevysoká stavba pojmenovat tak honosným názvem. Ve věži bylo i sídlo velitele s vyhlídkou na zasmušilou hladinu řeky. Tam za řekou se rozkládal nekonečný prales, přecházející na vlhkých březích v pravou džungli. Na ochozech opevnění přecházely dnem i nocí hlídky a pozorovaly hustou, zelenou stěnu stromů. Málokdy se objevila divoká, pomalovaná postava na dohled pevnosti, ale všichni její obyvatelé dobře věděli, že jsou neustále pozorováni nenávistnýma ostražitýma očima nelítostných nepřátel. Prales za řekou se mohl zdát nezkušenému zraku bez života, ale ve skutečnosti byl plný pohybu a dění, plný nejen zvěře a ptáků, ale také lidí, nejkrutějších šelem všech dob.

Tady, u zdí pevnosti končila civilizace. Pevnost Tuscelan byla poslední výspou civilizovaného světa, představovala nejzápadnější záchytný bod vládnoucí hyborské rasy. Za řekou, v tmavých pralesích nebylo pro civilizaci místo. Tam stály chatrče spletené z proutí, ve kterých rozšklebené lidské hlavy, vyuzené v dýmu, byly žádoucí trofejí. Hrubé hliněné zdi obklopovaly prostranství s ohništi, kde doutnaly věčné ohně, duněly bubny a kde tmaví, nemluvní muži s hadíma očima svírali ratiště dlouhých oštěpů. Ty oči často pozorovaly z hustého porostu pevnost za řekou. Nebylo to dlouho, co tito lidé sídlili na místě, kde teď stála pevnost. Jejich chatrče stávaly i tam, kde teď byla pole a roubené sruby světlovlasých osadníků, až tam, kde se teď rozkládalo Velitrium, to drsné, neklidné pohraniční město na březích Hromové řeky, té řeky, jejíž břehy tvořily původní hranici Bossonianského pohraničí. Nejprve přicházeli Mitrovi kněží, kteří přicházeli bosí a s prázdnýma rukama a obchodníci, u kterých tomu bylo naopak. Většina z nich umírala dlouho a strašně. Ale po nich následovali vojáci a muži se sekyrami a ženy a děti ve vozech tažených voly. Původní obyvatelé byli zatlačeni nejprve k Černé řece a pak až za ni a to ohněm a mečem. Ti muži tmavé pleti však nikdy nezapomněli, že Conajohara patřila kdysi jim.

Hlídka za východní bránou se dožadovala hesla. V zamřížovaném průhledu zablikala pochodeň a světlo se matně zalesklo na vojenské přilbě a odrazilo se v podezřívavých očích pod ní.

"Otevři bránu," zavrčel Conan, "Vidíš, že jsem to já, ne?"

Z vojenské disciplíny se mu vždy dělalo špatně.

Brána se otevřela dovnitř a Conan a jeho společník vešli do pevnosti. Balthus si všiml, že na každé straně brány je umístěna věžička, jejíž vrcholek přesahuje hradbu. Zahlédl i střílny pro lučištníky.

Když strážní spatřili příšernou zátěž obou nově příchozích, zděšeně vykřikli. Ve zmatku do sebe narazili dlouhými píkami, když zavírali obě poloviny mohutné brány a neustále vrhali přes ramena nejisté pohledy na mrtvolu na nosítkách. Conan se jich zeptal s úšklebkem: "To jste ještě neviděli bezhlavou mrtvolu?"

Obličeje obou strážných byly ve světle pochodní bílé jako křída.

"To je přeci Tiberias!" vyrazil ze sebe jeden z nich nakonec. "Poznávám jeho kabátek obšitý kožešinou! Takže tadyhle Valerius mi dluží pět lun. Tvrdil jsem, že Tiberias zaslechl volání šílenství, když jsem ho viděl vyjíždět z brány s nepřítomným výrazem na té jeho mule. Vsadil jsem se, že se už zpátky nevrátí a když, tak bez hlavy."

Conan zabručel něco nesrozumitelného a naznačil Balthovi, aby složil nosítka na zem a pak se s mladíkem v patách vydal k budově, ve které bydlel guvernér Conajohary a velitel pevnosti v jedné osobě. Balthus se se zájmem a zvědavostí rozhlížel kolem. Viděl řadu ubikací kolem hradeb, stáje, malé stánky obchodníků, ústřední patrovou budovu a ostatní stavení. Uprostřed pevnosti bylo prostranství, které přes den sloužilo jako cvičiště, ale kde teď plápolaly ohně. Okolo nich seděli vojáci, kteří nebyli právě ve službě. Ti se teď zvedali a přibíhali rozšířit zástup, který se s morbidní zvědavostí ve chvíli seběhl kolem nosítek u brány. Dlouhé, štíhlé postavy aquilonských pikynýrů a pralesních běžců se míchaly s menšími a zavalitějšími bossonianských lučištníků.

Conan nebyl příliš udiven, že je guvernér přijal osobně. Absolutistická společnost se svými škrobenými kastovními zákony ležela daleko. Valannus byl stále ještě mladý muž, dobře stavěný, s jemně řezaným obličejem, na kterém se však zřetelně rýsovaly přísné vrásky na čele a okolo úst. Vrylo je tam dlouhodobé nervové vypětí a zodpovědnost.

"Jak mi řekli, vyrazil jsi z pevnosti už za svítání," oslovil Conana. "Už jsem se začal pomalu bát, že tě Piktové konečně dostali."
"Až budou udit moji hlavu, bude se o tom vědět po celé řece," zavrčel Conan. "Tolik piktských žen bude oplakávat své mrtvé, že jejich pohřební písně bude slyšet až ve Velitriu. Byl jsem se jen tak rozhlédnout kolem. Nějak jsem v noci nemohl pořádně usnout. Stále jsem slyšel za řekou ty signální bubny."
"Ty přece zní každou noc," připomněl mu guvernér, obočí nad jemnýma očima stažené, jak na Conana pozorně pohlížel. Čas jej naučil, jak je nemoudré nebrat na vědomí instinkty divokého Cimmeřana.
"Téhle noci to bylo trochu jiné," pokračoval Conan. "Ostatně je to jiné od té doby, co se Zogar–Sag dostal zpátky přes řeku."
"Měli jsme mu buď dát dary a v klidu ho poslat domů, nebo ho rovnou pověsit," povzdechl si guvernér. "Tys mi to radil, já vím, ale..."
"Ale je těžké pro vás, Hybořany, pochopit mentalitu jiných národů," řekl Conan. "Dobrá, s tím se teď už nedá nic dělat, ale říkám ti, že pokud bude Zogar–Sag naživu a pokud si bude pamatovat tu celu, ve které se potil, nebude na hranicích mír. Sledoval jsem válečníka, který se přeplavil na náš břeh, aby si přidal na luk pár bílých zářezů. Hned potom, co jsem mu rozťal hlavu, jsem se seznámil s tímhle mládencem, který se jmenuje Balthus a který přišel z Tauranu, aby nám pomohl bránit hranice."
Valannus si s uspokojením prohlížel mladíkovu poctivou tvář a dobře stavěnou postavu.
"Jsem rád, že vás mohu uvítat mezi námi, mladý muži. Přál bych si, aby takových lidí od vás přišlo víc. Nutně potřebujeme muže zvyklé na život v divočině. Velká část našich usedlíků i vojáků pochází z východních provincií a o lesích neví skoro nic, někteří nevědí dokonce nic ani o zemědělství."
"Od Velitria k Černé řece takových není moc," zavrčel Conan, "ale to město je jich plné. Ale poslyš, Valanne, našli jsme na stezce Tiberia, samozřejmě mrtvého," a stručně, v několika větách vylíčil celou událost.
Valannus zbledl. "Nevěděl jsem, že vyjel z pevnosti. Ten chlap se musel zbláznit!"
"Zbláznil se jako ti čtyři ostatní. Každý z nich, když na ně přišla řada, propadl šílenství a rozběhl se do lesa, vstříc vlastní smrti, tak jako zajíc vběhne do chřtánu hladového hada. Něco je volalo z hloubi pralesa, něco, čemu tady lidé říkají volání šílenství, protože lepší jméno pro to nenašli. Slyší to však jenom ti k záhubě odsouzení. Zogar–Sag má mocné kouzlo, které aquilonská civilizace není schopná pochopit."
Na tuhle řeč Valannus neodpověděl a chvějící se rukou si přejel čelo.
"Vědí o tom vojáci?"
"Nechali jsme tělo u východní brány."
"Měli jste to zatajit, měli jste tělo ukrýt někde v lese. Vojáci jsou už tak dost nervózní."
"Stejně by se to nakonec dozvěděli. Kdybych tělo schoval někde venku, vrátili by nám ho jako tehdy Soraktovu mrtvolu. Vzpomínáš?" Obrátil se k Balthovi: "Toho tenkrát přivázali zvenčí na bránu, abychom jej ráno opravdu nepřehlédli."
Valannus se otřásl. Obrátil se, přešel k oknu a beze slova se zahleděl přes řeku, černou a zároveň třpytivou v měnivé záři hvězd. Ticho tu a tam přerušilo vzdálené řvaní leoparda. Jakoby násilím se do pevnosti vkrádala noc, zkreslovala zvuky doléhající z nádvoří a zamlžovala ohně. Tajemný vítr šeptal ve zčernalém větvoví a čeřil vodu. Na jeho křídlech se do pevnosti neslo hluboké, rytmické bubnování, zlověstné jako tiché našlapování leopardích tlap.
"Skutečně," řekl Valannus, jako by říkal nahlas to, co mu probíhalo hlavou. "Co víme my – co ví kdokoliv o věcech, které skrývá nekonečný prales? Máme útržkovité zprávy – spíš pověsti – o obrovských močálech a řekách, o pralese, který se táhne přes nekonečné pláně a kopce a končí až na pobřeží západního oceánu. Ale co vlastně leží mezi touhle řekou a oceánem si ani netroufáme hádat. Žádný bílý muž, který se vydal do těch zelených hlubin se nevrátil živý, aby nám sdělil, co viděl. Jsme chytří v mezích našeho civilizovaného vědění, ale naše vědění sahá právě jen sem, k západnímu břehu této prastaré řeky. Kdo ví, jaká podivná pozemská i nepozemská stvoření se plíží v hluboké temnotě, mimo ten malý kroužek světla, který vrhá naše vědění?"
"Kdo ví, jací bohové jsou uctíváni ve stínech toho pekelného pralesa, nebo jaké ďábelské příšery vylézají z černých tůní tajemných močálů? Kdo může přísahat, že všichni obyvatelé té černozelené země jsou

lidé? Zogar–Sag – většina vzdělanců východních zemí by se nad jeho zdánlivě primitivní magií pohrdavě ušklíbla, jako nad kejklemi potulného fakíra, a přece přivedl pět mužů k šílenství a pak je zabil. A jak? To nikdo neumí vysvětlit. Někdy si říkám, zda je to vůbec člověk!"
"Tuhle otázku ti zodpovím, až se k němu jednou dostanu co by sekerou dohodil," odpověděl nevzrušeně Conan a přihnul si vína z guvernérova džbánu, který pak přistrčil Balthovi. Balthus džbán uchopil s nejistým pohledem upřeným na Valanna.
Guvernér se teď obrátil ke Conanovi a zamyšleně na něj hleděl.
"Vojáci, kteří nevěří ani na duchy, ani na ďábly," řekl nakonec, "jsou téměř šílení strachem. Ty, který jak dobře vím, věříš na duchy, ghouly, skřety a bůhví co ještě, vypadáš, jako by ses žádného z těch stvoření, ve které věříš, nebál."
"Máloco na světě odolá dobré oceli," odpověděl Conan. "Vrhl jsem po tom démonovi sekyru a nic se mu nestalo, ale mohl jsem jej v šeru minout, nebo mohla sekyru odchýlit nějaká větev. Já nemám ve zvyku uhýbat z cesty a hrát si s ďábly na honěnou, ale kdybych jej přímo potkal, ustoupit z cesty by musel on!"
Valannus zvedl hlavu a zahleděl se Conanovi přímo do očí.
"Conane, na tobě teď závisí mnohem víc, než by se zdálo! Znáš přece slabiny téhle oblasti. Slabý klín vražený do nezkrotné divočiny. Dobře víš, že životy všech lidí západně od hranic závisí na téhle pevnosti. Kdyby Tuscelan padl, budou se zkrvavené sekyry zatínat do bran Velitria dřív, než by jízdní posel přejel pohraničí. Jeho veličenstvo, nebo spíš rádcové jeho veličenstva neberou na vědomí moje neustálé prosby o posily, které by mohly bezpečně udržet Conajoharu. Nemají nejmenší představu o podmínkách, které tady vládnou a jsou proti všemu, co by je stálo další peníze. Osud hranic spočívá jen na nás, kteří tady jsme teď."
"Víš, že většina oddílů, které Conajoharu dobývaly, byla stažena zpět. Víš také, že zvláště od okamžiku, kdy se tomu proklatému Zogar–Sagovi podařilo otrávit vodu v cisterně a čtyřicet vojáků zemřelo v jediném dni, není dostatečná už ani posádka pevnosti. Mnoho vojáků je nemocných, spousta byla uštknuta hady nebo potrhána divokou zvěří, která se v okolí pevnosti poslední dobou doslova hemží. Vojáci začínají věřit vychloubání Zogar–Saga, že může na své nepřátele poštvat lesní národ."
"Mám tři sta pikynýrů, čtyři sta bossonianských lučištníků a zhruba padesát mužů jako jsi ty – kteří se v pralese skutečně vyznají. Vydají dohromady za desetkrát tolik vojáků, ale je vás stejně hrozně málo. Conane, moje situace začíná být zoufalá. Vojáci mluví o dezerci, jsou pokleslí na duchu, věří, že Zogar–Sag na nás posílá démony. Mají strach z Černé smrti, kterou nám vyhrožoval – z té hrozné nemoci, přicházející z blat. Když vidím nemocného vojáka, potím se strachy, že zčerná a zemře mi před očima."
"Conane, pokud by se opravdu stalo něco takového, všichni vojáci bez rozdílu budou dezertovat! Hranice zůstane nechráněná a nic nezastaví ty piktské hordy před branami Velitria. A možná, že ani za nimi ne! Když my nebudeme schopni udržet pevnost, jak by se mohlo ubránit město?"
"Conane, jestli máme udržet Conajoharu, Zogar–Sag musí zemřít! Ty jsi pronikl do pralesa dál než kdokoliv jiný, znáš některé stezky a kraj za řekou. Víš, kde leží Gwawela. Vezmi si dnes v noci skupinu mužů a pokus se ho zabít, nebo zajmout! Ano, já vím, že je to šílenství. Máte šanci tak jedna k tisíci, že se někdo z vás vrátí zpět. Ale když ho nedostaneme, znamená to smrt nejen pro nás, ale i pro ty za námi. Můžeš si vzít tolik lidí, kolik uznáš za vhodné."
"Hrstka mužů je pro takový podnik lepší, než oddíl," odpověděl Conan. "Pět set mužů by si těžko probojovalo cestu do Gwawely a zpět, ale malé skupince se může podařit proklouznout oběma směry. Vyberu si muže sám a nechci žádné vojáky!"
"Vezmi mě sebou!" dychtivě vykřikl Balthus. "Lovil jsem v Tauranu jeleny celý život a v lese se vyznám!"
"Dobrá! Valanne, my se najíme v jídelně scoutů a přitom si vyberu své lidi. Vyrazíme tak za hodinu, sjedeme v kanoi kus po řece, abychom se dostali pod vesnici, a pak se proplížíme pralesem. Pokud to někdo z nás přežije, měl by se vrátit za úsvitu."

3. Noční výprava

Řeka byla světlejším černým pásem, sevřeným mezi dvě ebenové zdi. Pádla, která poháněla dlouhou lodici v hustém stínu u východního břehu se tiše nořila do vody, a nevydávala větší hluk, než zobák lovící volavky. Široká ramena muže, který seděl před Balthem byla namodralou skvrnou v temnotě. Balthus dobře věděl, že ani bystré oči Cimmeřana klečícího na přídi nedohlédnou dále, než několik stop dopředu. Conan hledal správnou cestu na základě svých instinktů a nesmírně podrobné znalosti řeky. Nikdo nemluvil. Balthus si stačil dobře prohlédnout své společníky v pevnosti, než je stráže opatrně vypustily z opevnění a než se spustili dolů k čekající kanoi na břehu. Byli z nového druhu lidí, který teď vyrůstal v drsném světě na samém okraji civilizace – muži, které životní nutnost naučila znát divočinu. Do posledního to byli Aquiloňané ze západních provincií a měli mnoho společného. Stejně se oblékali – vysoké boty z jelenice, kožené kalhoty a kabátce, široké opasky, na kterých visely sekyry a krátké meče. Většina z nich byla nemluvná, měli přísné oči a zjizvené tváře, byli šlachovití a vytrvalí.
Svým způsobem to byli muži divočiny, ale mezi nimi a Cimmeřanem byla nesmírná propast. Oni byli synové civilizace, kteří se naučili žít jako poloviční divoši. On byl divoch a pocházel ze stovek generací divochů. Oni se naučili lstivosti, opatrnosti a životu v divočině, jemu byly tyto věci vrozeny. O kolik je překonával v úspornosti a využití energie pohybu bylo očividné. Jestliže oni byli vlky, on byl tygrem. Balthus je obdivoval a nejvíc jejich vůdce a cítil pýchu nad tím, že byl alespoň dočasně přijat do této společnosti. S uspokojením si všiml, že jeho pádlo je stejně tiché jako ta jejich. Alespoň v tom se jim vyrovnal. Věděl, že znalost přírody, kterou získal jako lovec v Tauranu se nemůže rovnat s tou, která se vryla do srdcí a smyslů mužů na této divoké hranici.
Řeka tvořila kus pod pevností široký oblouk. Světla budov rychle zmizela, ale kanoe pokračovala stejným směrem ještě dobrou míli. Vyhýbala se naplaveninám i plovoucím kmenům s neuvěřitelnou jistotou.
Pak, na tichý Conanův pokyn stočili příď lodě do proudu a zamířili k protějšímu břehu. Když se vynořili z temného stínu převislých větví, sahajících daleko nad hladinu a vpluli na otevřenou řeku, měli podivný pocit zranitelnosti a bezmocnosti. Hvězdy však svítily jen slabě a Balthus věděl, že kdo by kanoi přímo nečekal, mohl by jen náhodou postřehnout neurčitý stín plavidla křižujícího řeku.
Pak dojeli pod převislé křoviny západního břehu a Balthus nataženou rukou narazil na vyčnívající kořen, kterého se pevně zachytil. Všechno bylo určeno a dohodnuto dřív, než výprava opustila pevnost. Neslyšně, jako obrovská kočka sklouzl Conan pres bok člunu a zmizel v křovinách. Stejně tiše jej následovalo dalších devět mužů. Balthovi, který s pádlem položeným přes kolena svíral stále vyčnělý kořen, to připadalo jako sen. Deset mužů bez jediného zvuku pohltila noc.
Usadil se pohodlněji a připravil se na dlouhé, únavné čekání. V člunu s ním čekal ještě jeden muž, ale nepadlo mezi nimi ani slovo. Zhruba míli na severozápad se rozkládala Zogar–Sagova vesnice obklopená hustým pralesem. Příkaz pro Baltha byl jednoduchý. On a jeho společník vyčkají v kanoi do návratu přepadové skupiny. Pokud se Conan a jeho lidé nevrátí do prvního ranního úsvitu, měli se vydat proti proudu co nejrychleji a ohlásit v pevnosti, že prales si vybral od dobyvatelů další krvavou daň. Ticho bylo nesmírné. Z pralesa, ukrytého za tmavou stěnou převislého křoví se neozýval jediný zvuk. Balthus si uvědomil, že zmlkly i bubny. Mlčely už několik hodin. Mrkal a napínal zrak, jak se podvědomě pokoušel proniknout hlubokou temnotu. Bahnitý zápach stoupající z řeky a vlhké ovzduší pralesa v něm vyvolávaly tíseň. Někde blízko se ozvalo šplouchnutí, jako by nad vodu vyskočila velká ryba. Balthus si pomyslel, že musela vyskočit tak blízko člunu, že narazila na jeho bok, protože kanoe se slabě zahoupala. Lodní záď se začala pomalu stáčet a vzdalovala se od břehu. Muž za ním se zřejmě pustil výčnělku, který svíral. Balthus se pootočil a tiše zasyknul upozornění svému druhu, který se mu jevil jen jako tmavší skvrna na zadním sedadle.
Muž neodpověděl. Balthus si pomyslel, že pravděpodobně usnul, nahnul se dozadu a chytil jej za rameno. K jeho hrůze se muž pod tímto dotykem naklonil a bezvládně se zřítil na dno kanoe. Napůl otočený Balthus ohmatával nehybné tělo a srdce mu tlouklo až v krku. Jeho tápající prsty sklouzly po mužově krku a zatnuté zuby jen násilím zdusily výkřik, který se mu dral na rty. Prsty totiž narazil na mokvající ránu – krk jeho společníka byl podříznut od ucha k uchu.
V té chvíli hrůzy Balthus propadl panice. Vstal a v tom okamžiku vystřelila ze tmy svalnatá paže a

železným stiskem mu zadusila v hrdle výkřik. Kanoe se divoce zmítala. Balthus si uvědomil, že svírá v ruce nůž, i když nevěděl, kdy jej vytáhl z boty. Začal slepě bodat na všechny strany. Cítil, jak čepel zajela hluboko do masa a přímo do ucha mu zazněl odporný výkřik. Odpověď byla okamžitá a hrozná. Ze všech stran se vynořily černé postavy a ozval se hlas mnoha hrdel. Uchopily jej další paže. Kanoe zatížená chumlem zápasících těl se převrátila. Dřív, než spadl do vody, zasáhl Balthovu hlavu těžký úder a noc vybuchla oslepující září, aby ho vzápětí pohltila temnota, ve které nezablikala ani jediná hvězda.

4. Zogar–Sagova zvířata

První, co Balthus uviděl, když přišel k sobě, byla zase záře. Zamrkal a zatřásl hlavou. Zář ohně jej řezala do očí. Byl obklopen nepopsatelnou směsicí zvuků, které s návratem vědomí začal pomalu rozlišovat. Pozvedl hlavu a přihlouple se rozhlížel. Obklopovaly ho černé postavy, ostře se rýsující na pozadí karmínových plamenů.

Náhle si vzpomněl na poslední události a pochopil vše. Byl vestoje připoután ke kůlu stojícímu uprostřed volného prostranství. Kůl byl obklopen divokými a strašnými postavami, které stály v širokém kruhu a za obvodem tohoto kruhu hořelo několik ohňů, udržovaných nahými ženami tmavé pleti. Za ohni se rýsovaly chatrče, postavené z hlíny a proutí, kryté palmovými listy. Za chatrčemi zahlédl kolovou palisádu, ve které byla široká brána. Všechny ty věci však pozoroval jen mimochodem, dokonce i žen, tak zvláštních, s vysokými a složitými účesy si všiml jen koutkem oka. Celá jeho pozornost byla upřena na kruh mužů, kteří jej obklopovali a pozorovali. Byl jimi jako fascinován.

Nevelcí, širokých ramen, s mohutnými hrudníky a úzkými boky, většinou až na bederní roušku nazí. Zář ohně zdůrazňovala všechny svaly na jejich tělech v překrásných reliéfech. Tmavé tváře byly nehybné, v očích jim však plál oheň jako v očích nelítostných šelem. Dlouhé, neupravené vlasy měli v týle staženy měděnými sponami. V rukou drželi sekery a meče. Někteří měli na různých částech těla špinavé obvazy a mnoho z nich bylo potřísněno zaschlou krví. Došlo tedy k boji, krátkému a divokému.

Balthovy oči zabloudily stranou, aby se vyhnuly upřeným pohledům jeho věznitelů a stěží potlačil výkřik hrůzy. Vlevo, jen několik kroků od něj se na zemi tyčila nízká, ale příšerná pyramida. Byla postavena ze zakrvácených lidských hlav. Mrtvé oči skelně pohlížely k tmavé obloze. Tupě si uvědomil, že rysy některých hlav poznává. Patřily mužům, kteří se vydali s Conanem do pralesa. Nebyl schopen zjistit, zda je mezi nimi i Cimmeřanova hlava. Neviděl do všech tváří, ale byl si jistý, že hlav je alespoň deset, či jedenáct. Přepadl jej pocit nesmírné nevolnosti, ze všech sil potlačoval chuť zvracet. Za hlavami leželo na zemi půl tuctu mrtvých Piktů a Balthus pocítil při tomto pohledu divoké zadostiučinění. Piktové zaplatili zálesákům krvavou daň.

Mladík odvrátil hlavu od příšerného zátiší a v té chvíli si všiml, že po jeho pravé ruce je vztyčen druhý kůl, natřený stejně jako ten jeho načerno. U něj napůl stál a napůl visel muž, oděný pouze do krátkých kožených kalhot, ve kterém Balthus poznal jednoho z Conanových druhů. Stružka krve mu stékala z koutku úst a na boku mu mokvala hluboká rána. Muž pozvedl hlavu a olízl si zčernalé rty. Pak zesláblým hlasem, který byl v hrozném hluku vyluzovaném Pikty jen stěží slyšet, řekl: "Tak tebe taky dostali!"

"Přiblížili se k nám vodou po proudu a tomu druhému podřízli krk," odpověděl Balthus. "Vůbec nic jsme neslyšeli, dokud se na nás zezadu nevrhli. U Mitry, jak se může někdo pohybovat tak tiše?"

"Jsou to ďáblové!" zamumlal hraničář. "Museli nás pozorovat od chvíle, kdy jsme se blížili ke břehu. Vlezli jsme přímo do pasti. Než jsme se stačili vzpamatovat, zasypali nás šípy ze všech stran. Větší část nás padla už při první salvě. Tři, nebo čtyři, jsme vrazili do křovin a dali jsme se do nich muž proti muži, ale bylo jich příliš mnoho. Conanovi se možná podařilo uniknout. Jeho hlavu jsem tady neviděl. Myslím, že bychom na tom byli lépe, kdyby nás rovnou zabili. Conan za to nemůže. Za normální situace bychom se dostali do vesnice, aniž by si nás všimli. Nikdy nestavěli hlídky tak daleko po proudu. Pravděpodobně jsme narazili na velkou skupinu Piktů, která přicházela z jihu proti proudu. Děje se něco pekelného. Je tady Piktů jako much a nepatří všichni do kmene Gwaweli. Jsou tady i bojovníci ze západních kmenů a z kmenů žijících nahoře i dole po řece.

Balthus se rozhlédl po divokých postavách. I když věděl o Piktech velmi málo, bylo mu jasné, že

množství bojovníků shromážděné na prostranství mnohonásobně přesahuje kapacitu vesnice. Bylo jich tolik, že by je chýše nemohly v žádném případě pojmout. Pak si všiml, že se liší i barevným pomalováním provedeným hlinkami na tvářích a prsou.
"Děje se něco pekelného," zamumlal znovu hraničář, "Pravděpodobně se tady shromáždili, aby shlédli Zogar–Sagovo velké čarování. Asi s našimi mrtvolami udělá něco, co ještě neviděli. Řekl bych, že hraničář by neměl počítat s tím, že umře v posteli, ale přál bych si, aby nás byli dostali s ostatními."
Vlčí vytí Piktů zesílilo a bylo stále vzrušenější. Podle toho, jak se zavlnily přední řady a muži v zadních řadách natahovali krky, usoudil Balthus, že se blíží někdo nesmírně důležitý. Otočil hlavu a viděl, že kůly jsou vztyčeny před podlouhlou chatrčí, větší než ostatní a vyzdobenou množstvím lidských lebek zavěšených pod převislou střechou. Ze dveří této budovy teď vytančila fantastická postava.
"Zogar!" vydechl zálesák a jeho tvář se stáhla bolestí, když se podvědomě vzepřel ve svých poutech.
Balthus viděl štíhlou postavu střední výšky, která se téměř ztrácela v záplavě pštrosích per, upevněných na důmyslné konstrukci z kůže a mědi. Mezi chomáči peří bylo vidět odpudivý, zlomyslný obličej. Pštrosí peří Baltha nesmírně udivilo. Věděl, že jeho zdroj leží nesmírně daleko téměř za polovinou známého světa. Jak se šaman točil a skákal, pera se vlnila, nadnášela a ševelila. Podivnými poskoky a obraty postupoval do středu kruhu a divoce se zatočil před svými tichými a spoutanými zajatci. U většiny lidí by takovéto chování působilo komicky – nevzdělaný divoch v kostýmu ze pštrosích per, který víří bosýma nohama prach. Ale ten divoký obličej, vyhlížející ze záplavy prachového peří, vtiskl celé scéně více než hrozivý ráz. Žádný člověk s takovým obličejem nemohl vypadat směšně, ani jakkoliv jinak. Vypadal jako ďábel a tím také byl.
Náhle strnul do sošné nehybnosti, pera se pozvedla a zase klesla. Vyjící bojovníci zmlkli. Zogar–Sag stál tichý a nehybný a zdálo se, že se zvětšuje – že roste a mohutní. Balthus měl neodbytný pocit, že se Pikt tyčí vysoko nad ním a hledí na něj z nesmírné výšky, přestože dobře věděl, že šaman není ani tak velký, jako on sám. Jen s obtížemi se probral z této iluze.
Šaman teď mluvil, z úst mu vycházela hrubá, hrdelní řeč, promísená místy sykotem, podobným hadímu. Natáhl hlavu na dlouhém krku k raněnému muži u vedlejšího kůlu. Jeho oči krvavě plály ve světle ohňů. S vypětím posledních sil mu hraničář plivl do tváře.
Zogar–Sag vyskočil s děsivým zavytím do výše a válečníci vyrazili nenávistný ryk, který stoupal k noční obloze. Vrhli se k ubožákovi u kůlu, ale šaman je surovými údery zahnal zpět. Zavrčel jakýsi rozkaz a několik válečníků se rozběhlo k bráně. Otevřeli ji dokořán a vrátili se k ostatním. Kruh se pak rozdělil s neuvěřitelnou rychlostí na dvě poloviny. Balthus viděl ženy a nahá děcka prchat k chatrčím. Jen z temných dveří a oken vyhlížely jejich obličeje. Vznikla tak široká ulice od kůlů k otevřené bráně, za kterou bylo možno vytušit černý a hluboký prales. Tam už zář ohňů nedosahovala.
Když se Zogar–Sag obrátil k pralesu, zavládlo hluboké mlčení. Zvedl se na špičkách a vyrazil příšerný, nelidský řev, který otřásl nocí. Někde daleko v nočním pralese se jako odpověď ozval podobný zvuk.
Balthus se otřásl. Dobře věděl, že ten druhý řev nevyšel z lidského hrdla. Vzpomněl si na to, o čem mluvil Valannus – že se Zogar–Sag chlubil, že dovede ovládat divoká zvířata podle své potřeby. I pod maskou krve bylo vidět, že jeho druh v neštěstí zneklidněl. Stále častěji si bezděky olizoval rty.
Zdálo se, že všichni zadrželi dech. Zogar–Sag stál jako socha, jen peří jeho masky se jemně chvělo. A najednou už brána nebyla prázdná.
Roztřesený vzdech mnoha hrdel se převalil vesnicí a muži ve zmatku ustupovali a mačkali se mezi chatrče.
Balthus cítil, jak hrůzou tuhne. Zvíře, které stálo v bráně, bylo vtělením těch nejhroznějších nočních můr. Jeho srst měla nezvyklý, světlý odstín a ve slabém světle tak celé zvíře budilo dojem neskutečnosti a průsvitnosti, ale nízko skloněná divoká hlava byla více než skutečná a dlouhé, šavlovitě zahnuté tesáky naháněly hrůzu. Vynořilo se z noční tmy na mohutných polštářovaných tlapách, jako zjevení z dávných časů. Byl to hrozný tvor, relikt z pravěkých dob, příšerný hrdina napůl zapomenutých legend – šavlozubý tygr. Už několik století nikdo v hyborském světě takové zvíře nespatřil. Mýty mu přičítaly nadpřirozené vlastnosti, především díky podivné barvě, nesmírné divokosti a síle.
Zvíře, které teď tiše klouzalo k mužům u kůlů bylo mnohem větší a těžší než obyčejný pruhovaný tygr, mělo spíš rozměry ledního medvěda. Plece a přední nohy mělo tak mohutné a svalnaté, že i když zadní nohy byly silnější, než nohy lva, zdálo se, že se převažuje dopředu. Čelisti byly silné, hlava hrubě

formovaná, mozková kapacita byla téměř zanedbatelná. Zvíře ovládal jediný hlavní instinkt – instinkt ničení a zabíjení. Toto stvoření bylo šíleným omylem přírody, kterou vývoj zavedl do slepé uličky spárů a tesáků.
To tedy byla obluda, kterou Zogar–Sag přivolal z pralesa. Teď už Balthus nepochyboval o pověstech, které šamanovi přičítaly kouzelnou moc. Jedině za pomoci černé magie mohl ovládnout toto obrovské zvíře s malým mozkem. Jako tichý šepot přicházející neznámo odkud, se Balthovi kdesi vzadu v hlavě z podvědomí vynořilo jméno podivného boha temnot a hrůzy, kterému se v šeru dávných věků klaněli lidé i zvířata. Ještě v těchto časech se jen tajně šeptalo, že jeho dítka se stále skrývají v neprostupných, neprozkoumaných koutech světa. Nová hrůza se objevila Balthovi v očích, které upíral na Zogar–Saga.
Zvíře prošlo okolo mrtvých Piktů a bez povšimnutí minulo pyramidu lidských hlav. Tygr nepatřil k mrchožroutům, ale k pravým šelmám. Lovil jen živou kořist, protože jeho život byl životem zabíječe. V nehybných očích mu plál neukojitelný hlad nejen po zaplnění břicha, ale především touha zabíjet. Z pootevřených čelistí mu odkapávaly sliny. Šaman ustoupil o krok zpět a jeho ruka velitelským gestem ukázala na kůl, u kterého stál Balthův druh.
Obrovská kočka se skrčila a přitiskla břicho k zemi. Balthus si matně vzpomněl na vyprávění o jejich nezkrotné divokosti, o tom jak se často stává, že při útoku na slona zarazí nešťastné oběti své šavlovité zuby tak hluboko do lebky, že je nemohou vytáhnout a jsou tak připoutáni ke své oběti, se kterou společně i pojdou. Šaman ostře vykřikl a obluda s ohlušujícím řevem skočila.
Balthovi se nikdy ani nezdálo o takovém skoku, o takovém ničivém ztělesnění zkázy, jakým byla tato žlutá hmota, skládající se ze železných svalů a trhajících tesáků. Zvíře dopadlo plnou silou přímo na hruď Balthova nešťastného druha, kůl zapraskal a zlomil se těsně nad zemí. Pak se se zvukem tříštěného dřeva zřítil. Vzápětí už šavlozubý tygr tiše klouzal k otevřené bráně a v čelistech napůl nesl a napůl vlekl rudou hmotu, která teď už jen vzdáleně připomínala člověka. Balthus byl ochrnut hrůzou a mozek odmítal uvěřit tomu, co jeho oči viděly. Zvíře ve skoku nejen přelomilo kůl, ale svou oběť od něj doslova utrhlo. V okamžiku nárazu silné drápy muže napůl roztrhly, dlouhé tesáky mu utrhly horní polovinu hlavy a přitom prošly lebeční kostí stejně snadno jako masem. Silná pouta z nevydělané kůže praskla jako by byla z papíru, tam, kde pouta vydržela náraz, povolily svaly a kosti. Balthus se odvrátil a zvracel. Lovil medvědy i leopardy, ale nikdy ani nesnil o tom, že nějaké zvíře by dovedlo z dospělého muže udělat v jediném okamžiku takovou krvavou trosku.
Šavlozubec zmizel za branou a za několik okamžiků zazněl z pralesa hluboký, chraplavý řev, který pomalu zanikal v dálce. Piktové se však i nadále tiskli ke stěnám chatrčí a šaman dál pozoroval otevřenou bránu, která jako by zvala dovnitř tmavou noc.
Balthovi náhle po celém těle vyrazil studený pot. Jaká další hrůza se teď objeví v černém prostoru, aby proměnila jeho tělo v rozervanou mršinu? Zachvátila ho divoká panika a zazmítal se bezmocně v poutech. Noc za okruhem světla se mu zdála ještě černější a hrozivější. Planoucí ohně mu připomínaly peklo. Cítil na sobě pohledy Piktů – stovky hladových, krutých očí, ve kterých se zračila jen nenávist, očí bez jediného záblesku slitování nebo lidskosti. Zdálo se mu, že to už nejsou lidé, teď v nich viděl ďábly, zrozené v temnotách džunglí, stejně nelidské jako ta stvoření, která jejich šaman zahalený v neskutečném kostýmu z pštrosích per vyvolával z temnot.
Zogar vyrazil nový výkřik, který rozechvěl okolní temnotu. Byl naprosto odlišný od výkřiku prvního. Zaznívalv něm podivný sykot – a v Balthovi při tom zvuku tuhla krev. Kdyby byl had schopen zasyčet tak hlasitě, vydal by zvuk stejný.
Tentokrát se odpověď neozvala. Rozhostilo se bezdeché ticho, Balthovi vyskočil žaludek až do krku a srdce se mu divoce rozbušilo. Pak se za branou ozval šustot, suché šelestění, které Baltha doslova zmrazilo. A znovu se v ohněm ozářené bráně objevil příšerný návštěvník.
Byla to další příšera z dávno zapomenutých časů. Spatřil a poznal dávno vyhynulého hada, který se plazil bránou. Klínovitá hlava, velká jako hlava koně, se vznášela ve výši očí dospělého muže a za ní se táhlo dlouhé, silné tělo, které se matně lesklo v záři ohňů. Z tlamy, mezi dlouhými zuby vystřeloval rozeklaný jazyk.
Balthus byl doslova ochromen hrůzou a ztratil veškerý cit. Měl dojem, že sní. Této obludě říkali předkové Had duchů a tato bledá příšera kdysi dávno pronikala za nocí do chatrčí a domů, aby tam

dávila celé rodiny. Byl to had, který drtil své oběti v závitech mohutného těla jako škrtiči, ale na rozdíl od nich, jeho zuby byly jedovaté a jejich jed působil nejdříve šílenství a pak smrt za nesmírných bolestí. Balthus si znovu vzpomněl na Valanna a jeho slova. Žádný bílý člověk neví, jaké hrůzy se plíží a loví v neproniknutelných pralesích za Černou řekou.

Had se plazil téměř nehlučně, vlnivě se přeléval po zemi, hlavu stále stejně vysoko, krk mírně prohnutý dozadu – připravený k úderu. Balthus hleděl skelným pohledem jako hypnotizován do bezedného chřtánu, který jej měl v nejbližších chvílích pohltit. Jediným pocitem, který teď měl, byl nesmírný odpor a nevolnost, která jej nutila ke zvracení.

A pak, náhle a nečekaně se něco zablesklo a mihlo v rudé záři ohně. Vyletělo to ze stínu za chatrčemi a obrovský plaz sebou švihnul a začal se divoce zmítat. Jako ve snu spatřil Balthus krátký, silný vrhací oštěp, který zasáhl mohutný šupinatý krk přesně za rozšklebenými čelistmi. Ratiště vyčnívalo na jedné straně krku, ocelový hrot na straně druhé.

Had, šílený bolestí se kroutil a svíjel, až se nakonec vevalil jako koule mezi přihlížející Pikty. Oštěp nezasáhl páteř, proletěl jen nesmírně silnými krčními svaly. Ocasem, divoce bičujícím okolí, srazil k zemi několik mužů a z jeho tlamy, která se křečovitě otvírala a zavírala, stříkal na všechny strany jed, pálící jako živý oheň. Mezi Pikty propukla panika, ječeli, proklínali, vyli, začali se tlačit do bezpečí a tak jich mnoho popadalo a bylo ostatními ušlapáno. Chaty se chvěly pod nárazy těl. Gigantický plaz se v té chvíli převalil do ohně, což znásobilo jeho zuřivost. Žhavé uhlí se rozlétlo na všechny strany. Pod nárazem mohutného ocasu, který se silou rovnal úderu dobývacího beranu, se jedna z chat zřítila a zasypala v troskách zástup řvoucích lidí.

V nastalé panice rozšlapali muži pobíhající sem a tam ohně a uhlíky rozkopali po širokém okolí. Plameny nejprve vysoko vyšlehly, ale pak pohasly a zbyly jen záblesky roztroušených uhlíků. Pouze narudlá záře teď ozařovala tuto scénu z hrozného snu. Napůl šílení lidé bezohledně zápasící o přežití, a mezi nimi dlouhé hadí tělo, které se divoce zmítá, kroutí a švihá vražedným ocasem na všechny strany.

Něco zavadilo o Balthova pouta a pak byl náhle jakoby zázrakem volný. Silná ruka jej strhla na zem za kůl. Jako v omámení spatřil před sebou Conana, cítil na paži jeho železný stisk.

Cimmeřanova drátěná košile byla slepena zaschlou krví, krev třísnila i širokou čepel, kterou třímal v ruce. Tyčil se chmurný a obrovský ve slabém světle.

"Rychle! Musíme pryč, než se vzpamatují!"

Balthus cítil, jak mu do ruky vtiskl topůrko sekyry. Zogar–Sag zmizel. Conan táhl Baltha chvilku za sebou, až se konečně mladíkův otupělý mozek probral k životu a nohy se začaly pohybovat podle jeho vůle. Pak jej Conan pustil a rozběhl se přímo k budově, ověšené lebkami. Balthus jej následoval. V šeru zahlédl pochmurný, kamenný oltář, slabě ozářený světlem zvenčí. Na oltáři se šklebilo pět lidských hlav a ta nejčerstvější mu byla svými rysy povědomá. Byla to hlava kupce Tiberia. Za oltářem dřepěla ve skrčené póze modla, sprostá a zvířecí, ale přesto měla v hrubých rysech lidskou podobu. Nová hrůza zalomcovala Balthem, když se modla náhle pohnula, za řinčení řetězů se vztyčila na nohy a vztáhla k nim podivně znetvořené paže.

Conanův meč zableskl šerem, projel masem i kostmi a vzápětí už Conan vlekl Baltha dále okolo oltáře, kolem chlupaté postavy zhroucené na udusané zemi, ke dveřím v zadní části dlouhého stavení. Vyrazili ven, stále ještě uvnitř vesnice, ale několik kroků před nimi se tyčila kolová ohrada.

Za šamanovou chýší byla naprostá tma. Piktové, prchající v panice se naštěstí až sem nedostali. U palisády se Conan zastavil, uchopil Baltha a zvedl jej v natažených pažích vzhůru jako dítě. Balthus se zachytil špiček kůlů, zasazených do udusaného jílu a bez ohledu na to, že ho zraňovaly, se vyškrábal nahoru. Ve chvíli, kdy se sklonil a natáhl ruku ke Conanovi, vynořil se zpoza rohu chrámové chatrče prchající Pikt. Když spatřil ve slabém světle muže na vrcholu kolové hradby, strnul na místě. Přesně zamířená Conanova sekyra zasvištěla vzduchem, ale bojovníkova ústa už byla otevřena k varovnému výkřiku. Ten také zřetelně zazněl v chaosu zvuků, aby vzápětí umlkl, když Pikt padl s rozťatou hlavou.

Slepá panika a hrůza nezatlačila do pozadí všechny dlouho vštěpované návyky. Jak zazněl poplašný výkřik, vřava na okamžik utichla a pak zazněl jekot stovky hrdel. Válečníci Piktů se rozběhli k místu výkřiku, aby odrazili domnělý útok.

Conan vyskočil a zachytil se Balthovy paže. Nezachytil se dlaně, ale paže těsně pod ramenem a vyšvihl

se nahoru. Balthus zatnul zuby, aby udržel Cimmeřanovu nesmírnou váhu, a to už byl Conan na ohradě vedle něj. Vzápětí oba uprchlíci seskočili na druhou stranu.

5. Jhebbal–Sagovy děti

"Kterým směrem leží řeka?" Balthus byl zmatený.
"Teď se nesmíme odvážit prchat k řece," zněla Conanova odpověď. "Lesy mezi vesnicí a řekou se hemží bojovníky. Rychle! Vyrazíme tím směrem, který nejméně čekají – na západ!"
Než vběhli do hustého lesa, vrhl Balthus pohled přes rameno a spatřil kolovou hradbu lemovanou stovkou piktských hlav, které pátraly v temnotách. Piktové byli nejistí, žádný z nich nedoběhl na místo tak rychle, aby spatřil uprchlíky přelézající zeď. Běželi za výkřikem v domnění, že na vesnici byl podniknut útok. Našli mrtvého bojovníka, ale v okolí nebyl jediný nepřítel.
Balthus si uvědomil, že Piktové patrně ještě nezjistili jeho útěk. Podle vzdálených zvuků usuzoval, že část válečníků přivolaná ostrým hlasem Zogar–Saga, dobíjí poraněného hada šípy. Obluda se šamanovi vymkla z rukou. O chvíli později se charakter výkřiků změnil. Nocí se rozlehl řev nenávisti a vzteku.
Conan se chmurně usmál. Vedl Baltha po úzké stezce vedoucí tmou pod převislými větvemi a našlapoval přitom stejně lehce a jistě, jako na široké cestě za denního světla. Balthus klopýtal za ním a jen nejistě tušil husté, zelené stěny, které se táhly po obou stranách cesty.
"Teď už vyrazili po našich stopách. Zogar zjistil, že jsi zmizel a dobře ví, že moje hlava nebyla na hromadě, před jeho chýší. Ten pes! Kdybych měl ještě jeden oštěp, byl by teď už po smrti. Drž se na stezce. Při světle pochodní nás nemohou stopovat, nehledě k tomu, že spousta stop vede od vesnice k řece a po těch půjdou nejdříve. Pak natáhnou řetěz bojovníků podél břehu řeky, protože budou čekat, že se pokusíme prorazit. Budeme se držet téhle stezky, pokud to půjde. Můžeme tak postupovat mnohem rychleji. Do lesů uhneme jen v krajním případě. A teď se dej do běhu a běž jako nikdy v životě!"
"Vzpamatovali se z toho zmatku pěkně rychle," vyrážel ze sebe v běhu Balthus, který měl co dělat, aby se držel svého společníka, který podstatně zvýšil rychlost.
"Pikty nevystraší nic na moc dlouho," zavrčel Conan.
Pak se na delší čas odmlčeli. Oba uprchlíci věnovali všechny síly tomu, aby mezi sebe a své pronásledovatele položili co největší vzdálenost. Pronikali čím dál tím hloub do divočiny a každým krokem se vzdalovali od pevnosti, ale Balthus ani na okamžik nezapochyboval o správnosti Conanova rozhodnutí. Konečně se ozval Cimmeřan. "Až se dostaneme dost daleko za vesnici, vrátíme se velkým obloukem k řece. Gwawela je jediná vesnice široko daleko. Většina Piktů je shromážděna v jejím okolí. Tím obloukem je obejdeme. Až do svítání nemohou začít se stopováním. Ráno samozřejmě naši stopu najdou, ale pak opustíme stezku a budeme pokračovat lesem."
Běželi dál. Jek a výkřiky dávno zanikly kdesi vzadu. Balthovi unikal mezi zuby syčivě dech. Začal pociťovat bodání v boku a vrážel do křoví hned na jedné, hned na druhé straně stezky. Conan zmírnil běh, pak se náhle zastavil a otočil se směrem, odkud přišli.
Nad stromy vyšel měsíc a jeho bledá záře prosvítala mezi hustými větvemi.
"Myslíš, že bychom tady měli uhnout ze stezky?" vypravil ze sebe Balthus přerývaně.
"Dej mi svou sekyru," zamumlal Conan tiše. "Něco je nám v patách!"
"Tak snad bude nejlepší ztratit se v lesích!" téměř vykřikl Balthus.
Conan zavrtěl hlavou a vtáhl svého společníka do hustého křoví u stezky. Měsíc mezitím vystoupil výš a stezku teď zalilo jeho stříbrné světlo.
"Žádný člověk nemohl najít naši stopu v tak krátkém čase a dohnat nás tak rychle," spíš pro sebe poznamenal Cimmeřan;
"Teď drž jazyk za zuby!"
Pak následovalo napjaté ticho a Balthus měl pocit, že údery jeho srdce musí být slyšet na míle daleko. Pak najednou, bez jediného varovného zvuku se v měsíčním svitu na stezce objevila hlava šelmy. Balthovi vyskočilo srdce až do krku, protože na první pohled se mu zdálo, že je to děsivý šavlozubec. Tato hlava

však byla menší a užší. Byl to leopard, který s tichým vrčením stál na stezce a opatrně se rozhlížel. Slabý vítr, který vál, vál směrem k ukrytým mužům, takže je nemohl ucítit. Zvíře sklonilo hlavu a očichávalo stezku a pak se pomalu a nejistě vydalo vpřed. Chlad přeběhl Balthovi po zádech. Šelma šla očividně po jejich stopách.

Leopard byl velmi opatrný. Zvedl hlavu, oči se v měsíčním světle zaleskly jako dva zelené drahokamy a znovu tiše zavrčel. Přesně v tom okamžiku vrhl Conan sekeru.

Do hodu vložil celou sílu mohutné paže a ramene a sekera se mihla nad stezkou jako stříbrný blesk. Než si Balthus stačil uvědomit, co se vlastně děje, válel se už leopard v divokých přemetech po zemi a z hlavy mu trčelo topůrko sekery. Těžká čepel se mu zasekla hluboko mezi oči.

Conan vyběhl z křoví a vytrhl sekeru z mršiny. Pak bezvládné tělo odvalil mezi stromy a ukryl je před náhodným pohledem několika větvemi.

"Tak na cestu a teď opravdu hezky rychle," řekl pak klidně a vyrazil na jih, kolmo na stezku. "Za tou kočkou nebudou daleko bojovníci. Zogar–Sag za námi to zvíře poslal zřejmě hned, když se vzpamatoval. Leoparda sledují Piktové, ale pravděpodobně budou pěkný kus za ním. Myslím, že nejdříve obcházel kruhem vesnici, dokud nenarazil na naši stopu a pak po ní vyrazil jako blesk. V žádném případě mu nemohli stačit, ale budou mít slušnou představu o tom, kterým směrem jsme vyrazili. Drží se za ním a čekají na jeho řev, který jim udává další směr. Teď už jim samozřejmě nepomůže, ale tu krev na stezce nakonec najdou. Prohledají okolí a najdou mršinu. Začnou hledat pečlivě a najdou naše stopy. Takže, teď si dávej pozor na každý krok!"

S námahou se vyhýbali trnitým keřům a převislým větvím. Proplétali se mezi hustým stromovím, opatrně, aby nezavadili o kůru a snažili se šlapat na místa, na kterých budou otisky nohou co nejméně viditelné. Vzhledem k Balthově přítomnosti to byl pomalý a namáhavý proces.

Za nimi se neozýval jediný zvuk. Prošli zhruba jednu míli, když se Balthus zeptal: "Myslíš, že Zogar–Sag chytá koťata leopardů a cvičí je na honící psy?"

Conan zavrtěl hlavou. "Tohle byl divoký leopard, kterého přivolal z pralesa."

"Když může ovládat divoká zvířata," pokračoval Balthus, "proč jich za námi nepošle víc? Vždyť prales musí být plný leopardů, proč tedy jenom jednoho?"

Delší dobu Conan mlčel. Když pak promluvil, odpovídal váhavě a jakoby nechtě.

"Nemůže ovládat všechna zvířata. Jen ta, která si uchovala vzpomínku na Jhebbal–Saga."

"Jhebbal–Sag?" Balthus váhavě opakoval prastaré jméno. Slyšel ho snad jen třikrát či čtyřikrát v životě.

"Kdysi ho prý uctívali všichni živoucí tvorové. To bylo velice dávno, když ještě lidé a zvířata mluvili společným jazykem. Lidé a dokonce většina zvířat na něj už zapomněli. Jen některá zvířata si pamatují jeho jméno. Lidé, kteří uctívají Jhebbal–Saga a zvířata, která jej pamatují jsou bratry a hovoří společným jazykem."

Balthus neodpovídal. Byl uvázán u piktského kůlu a byl svědkem toho, jak noční džungle vypustila svá hrozná dítka na pouhé šamanovo zavolání.

"Civilizovaní lidé se posmívají," pokračoval Conan, "ale ani jeden z nich nedokáže vysvětlit, jak a proč je Zogar–Sag schopný vyvolat z divočiny tygry, hady a leopardy a přinutit je, aby plnili jeho rozkazy. Kdyby se nebáli, řekli by, že je to lež. Tak se totiž chovají civilizovaní lidé. Když nevědí, jak pomocí své vychvalované vědy něco vysvětlit, odmítnou tomu prostě věřit!"

Tauranští byli mnohem blíže primitivizmu, než většina Aquiloňanů. Přetrvávalo u nich ještě mnoho pověr, které měly kořeny v dávné minulosti. A Balthus tuto noc viděl věci, které mu nahnaly skutečnou hrůzu. Nemohl popřít neuvěřitelnou teorii, kterou Conan tak klidně proklamoval.

"Slyšel jsem, že někde v tomhle pralese je háj, zasvěcený Jhebbal–Sagovi," řekl Conan, "nevím, nikdy jsem jej neviděl. Je ale pravda, že v tomhle kraji si jej pamatuje mnohem víc zvířat, než jsem zažil kdekoliv jinde."

"Takže po naší stopě půjde jiné zvíře?"

"Už jde," zněla Conanova znepokojující odpověď. "Zogar–Sag by nikdy neposlal po naší stopě jen jedno zvíře."

"Co tedy budeme dělat?" zeptal se Balthus nejistě. Zahleděl se na černé oblouky větví a pevněji stiskl svou sekyru. Při představě drápů a tesáků, které by se mohly vynořit ze tmy, mu po těle přeběhl

záchvěv.
"Počkej!"
Conan se otočil, spustil se do dřepu a špičkou nože začal do holé země mezi drny, kreslit zvláštní znak. Balthus, který mu nahlížel přes rameno, cítil, jak mu z neznámého důvodu naskakuje husí kůže. Bylo úplné bezvětří a přece se mu zdálo, že listí okolo nich podivně šelestí a mezi černými kmeny stromů se nesou podivné vzdechy. Conan vzhlédl s nevyzpytatelným výrazem na tváři, pak vstal a zachmuřeně pohlížel na kresbu, kterou načrtl v prachu.
"Co je to?" zašeptal Balthus. Ornament vypadal starobyle a zlověstně. Předpokládal, že je to jeho neznalost umění, která mu nedovoluje v kresbě rozeznat její původ v některé pradávné kultuře. Ale i kdyby byl tím nejlepším znalcem umění na světě, nedostal by se blíže k pravdě.
"Viděl jsem ten symbol vyrytý do stěny jeskyně, do které nevstoupila lidská noha snad milion let," zavrčel Conan. "To bylo v pustých horách na pobřeží Vilajetského moře, půl světa letem ptáka odtud. Později jsem viděl černého kouzelníka v Kushi rýsovat jej do písku na břehu jakési bezejmenné řeky. Zčásti mi vysvětlil, co znamená – je zasvěcen Jhebbal–Sagovi a stvořením, která jej obdivují. Pozor!"
Ustoupili kus zpět, mezi husté keře a v napjatém tichu pozorovali cestu, kterou přišli. Na východě se ozvaly vzdálené bubny a ze severu a západu jim odpověděly jiné. Balthus se zachvěl, i když si dobře uvědomoval, že jej mnoho mil temného pralesa dělí od divokých bubeníků, kteří svým pomalým, temným rytmem rozezněli příšernou ouverturu, která měla být předzvěstí krvavého dramatu.
Balthus si uvědomil, že nevědomky tají dech. Pak se se slabým zachvěním rozhrnuly větve a objevil se nádherný pardál. Měsíční záře pronikající větvovím se odrážela na jeho lesklé kožešině a stíny zřetelně rýsovaly mohutné svaly, pohybující se pod ní.
Zvíře se blížilo s hlavou skloněnou nízko k zemi, větřilo jejich stopu. Pak zůstalo stát, jakoby vytesáno z kamene, čenichem se skoro dotýkalo symbolu, vyrytého v prachu. Dlouhou chvíli stálo bez jediného pohybu, pak se přitisklo tělem do prachu a hlavu položilo před symbolem na zem. Balthus strnul. V chování velké šelmy se zřetelně zrcadlila úcta a poslušnost.
Pak se pardál zvedl a s břichem stále ještě téměř na zemi se pozpátku vracel po vlastních stopách. Když narazil zadkem na křoví, otočil se jako v náhlé panice a zmizel jako záblesk rozptýleného světla.
Balthus si roztřesenou rukou otřel čelo a pohlédl na Conana.
Barbarovy oči blýskaly ohněm, který nikdy nezazářil v očích lidi, vychovávaných v ideálech civilizace. V té chvíli zdivočel a zapomněl na muže po svém boku. V jeho planoucím pohledu Balthus zachytil odraz pradávných představ a polozasutých vzpomínek, stíny z úsvitu lidstva, věci hrozné, bezejmenné a nepojmenovatelné.
Pak uhlíky v očích pohasly a Conan se bez jediného slova a jediného zvuku vydal na další cestu pralesem.
"Zvířat se teď zatím nemusíme bát," ozval se po chvíli, "ale nechali jsme zřetelnou stopu pro lidi. Budou ji sledovat velice obtížně a dokud nenajdou ten symbol, nebudou si jistí, že jsme skutečně vyrazili na jih. Ani tak to pro ně nebude snadné sledovat nás bez pomoci zvířat. Ale lesy na jih od stezky se budou hemžit bojovníky, kteří nás budou hledat. Když budeme postupovat i za denního světla, dříve či později na některého z nich narazíme. Hned jak najdeme trochu slušné místo, ukryjeme se a počkáme do večera. Pak se vrátíme a pokusíme se dostat k řece. Musíme varovat Valanna a tomu by sotva pomohlo, kdybychom se dali zabít!"
"Varovat Valanna?"
"K čertu! Lesy podél řeky se hemží Pikty! Proto nás také dostali! Zogar tančí válečný tanec a nebude to obyčejná válečná výprava. Podařilo se mu něco, o čem jsem nikdy neslyšel. Pokud já pamatuji, žádný Pikt nikdy nesjednotil víc kmenů, než on teď. Musí jich být alespoň patnáct nebo šestnáct! V tom mu pomohla jeho kouzla, tihle lidé půjdou mnohem dále za šamanem, než by šli za válečným náčelníkem. Viděls, kolik jich bylo ve vesnici. A stovky, které jsi nespatřil, se ukrývaly podél říčního břehu. A ze vzdálených vesnic stale přicházejí další. Bude tady mít minimálně tři tisíce válečníků. Byl jsem ukryt v křoví a slyšel jsem, jak se baví, když procházeli okolo. Chtějí zaútočit na pevnost, kdy, to nevím, ale Zogar se to neodváží dlouho odkládat. Sehnal je dohromady a vydráždil k nepříčetnosti. Musí jim rychle poskytnout boj, jinak se začnou pobíjet mezi sebou. Jsou jako tygr, který ucítil krev."

"Nevím, zda jsou nebo nejsou schopni pevnost dobýt. V každém případě se musíme dostat co nejrychleji přes řeku, abychom mohli Valanna varovat. Farmáři na velitrijské cestě se musí stáhnout buď do pevnosti, nebo do Velitria. Hlavní síla bude obléhat pevnost, ale válečné skupiny se vydají po cestě daleko na východ, mohli by se dokonce dostat až za Hromovou řeku a napadnout hustě obydlený kraj za Velitriem." Zatímco mluvil, vedl Baltha dál a dál prastarým lesem. Nakonec spokojeně zavrčel. Dorazili na místo, kde křoviny byly řidší a půda začínala být kamenitá. Balthus se cítil bezpečnější, jakmile začali sledovat kamenitý pás táhnoucí se k jihu. Tady je nemohl vystopovat žádný Pikt.
"Jak jsi jim vlastně unikl?" zeptal se za chvíli.
"Kdyby si hraničáři dali říct a nosili zbroj, viselo by v modlitebních chýších šamanů mnohem méně aquilonských hlav. Naneštěstí většina mužů nadělá spoustu hluku, když mají něco takového na sobě. Piktové byli ukryti na obou stranách od místa, kde jsme přistáli. Ani se nepohnuli. A když stojí Pikt nehybně, nevšimnou si ho ani pralesní zvířata. Viděli nás, jak se blížíme ke břehu a stačili se připravit. Kdyby nás chtěli obklíčit až potom, co jsme vylezli na břeh, byl bych si určitě něčeho všiml. Ale v té chvíli už čekali a přísahám, že se nepohnul ani list. První, co jsem zaslechl, bylo jak se tře dřevo o dřevo, když jeden z nich natahoval luk. Vrhl jsem se k zemi a zároveň jsem vykřikl na muže, ať se kryjí, ale při takovém překvapení byli příliš pomalí."
"Většina z nich padla při první salvě, šípy na nás pršely ze všech stran. Některé šípy samozřejmě přeletěly stezku a zasáhly Pikty na druhé straně. Slyšel jsem je křičet." Conan se ušklíbl v jízlivém uspokojení. "My, co jsme to přežili, jsme se rozptýlili po okolí a začal boj muže proti muži. Když jsem viděl, že ostatní jsou buď mrtví, nebo těžce ranění, vyhnul jsem se dalšímu boji a dal jsem se na útěk. Piktové neběhají nijak zvlášť dobře a tak se mi podařilo ztratit se jim ve tmě. Všude okolo mne se to jimi jen hemžilo. Chvílemi jsem běžel, chvílemi se plazil a chvílemi jsem ležel na břiše v křoví a ti ďáblové mi doslova šlapali na paty."
"Pak jsem se pokusil dostat se k řece a zjistil jsem, že mají na břehu hustě rozestavené hlídky. Samozřejmě čekali, že se pokusím dostat se na druhou stranu. Myslím, že bych si s nimi nějak poradil a dostal se do řeky, ale pak jsem uslyšel z vesnice bubny a bylo mi jasné, že chytili někoho živého."
"Všichni byli z toho Zogar–Sagova čarování jako v tranzu a tak se mi podařilo za jeho chýší přelézt ohradu. Byl tam bojovník, který hlídal, ale dřepěl u rohu chýše a zaujatě pozoroval, co se u ohně děje. Připlížil jsem se k němu a zlomil mu vaz dřív, než si uvědomil, co se děje. Byl to jeho oštěp, který zasáhl toho hada a ty neseš jeho sekyru."
"A co jsi to zabil v šamanově chýši?" zeptal se Balthus a při vzpomínce se otřásl.
"To byl jeden ze Zogar–Sagových bohů. Jedno z Jhebbalových dítek, které už zapomnělo a musí být k oltáři přikováno. Byl to opičí samec. Piktové tvrdí, že tyto opice jsou zasvěceny Chlupatému, který žije na měsíci – to znamená gorilímu bohovi jménem Gullah."
"Začíná svítat. Tohle vypadá jako dobré místo, kde bychom se mohli ukrýt. Tady zůstaneme a zjistíme, jak daleko za námi jsou. Myslím, že budeme muset počkat až do večera, než se vrátíme zpátky k řece." Před nimi se tyčil oblý pahorek, vystupující z hustého pásu stromů, pokrytý spletí keřů a nízkého porostu. Těsně pod vrcholkem Conan uhnul mezi skupinu balvanů, zastíněnou hustým větvovím. Ukryli se mezi nimi a sami nepozorováni, měli dobrý rozhled směrem, odkud přišli. Místo bylo dobré jako úkryt i k případné obraně. Balthus nevěřil, že by byl některý z Piktů schopen sledovat jejich stopu poslední čtyři míle, které urazili prakticky po holém kamení, ale obával se zvířat, sloužících Zogar–Sagovi. Jeho víra v podivný symbol teď slábla. Ale Conan nepřipustil, že by je mohla další zvířata sledovat.
Hustými větvemi začalo pronikat klamné světlo, které často předchází v těchto krajích východ slunce. Obloha, kterou tu a tam viděli mezi hustými listy, o odstín zbledla, pak zrůžověla a postupně přešla do světlé modři. Balthus si teprve teď uvědomil, jaký má hlad, žízeň naštěstí zahnal u jednoho potůčku, který křižovali. Tu a tam zaštěbetal pták, jinak bylo úplné ticho. Vzdálené bubny zmlkly. Balthovy myšlenky se vrátily k hrůzné scéně před šamanovou chatrčí.
"Ta péra, kterými byl Zogar–Sag ozdoben, byla pštrosí," řekl s otázkou v hlase. "Vídával jsem je v chocholech rytířů z východu, kteří tu a tam přijížděli navštívit barony v pohraničí. V tomhle pralese ale pštrosi nežijí, že ne?"
"Ta péra pocházejí z Kushe," odpověděl Conan, "na západ odtud, na mnoho denních pochodů je mořské

pobřeží. Tam občas přijíždějí zingarské lodě a provozují výměnný obchod. Vyměňují s pobřežními kmeny zbraně, ozdoby a víno za kožešiny, měděnou rudu a zlatý prach. Někdy přivážejí na výměnu i pštrosí pera, která dostávají od Stygičanů. Ti je zase získávají od černých kmenů z Kushe, který leží na jih od Stygie. Piktští šamanové za ně velice dobře platí. Obchod je to ale dost nebezpečný. Piktové často přepadnou loď a je po obchodování. Kromě toho je to pobřeží dost nebezpečné pro plavbu. Dost často jsem se tam dostal, když jsem se plavil s piráty z Baračských ostrovů. Ty ostrovy leží jihozápadně od Zingary, pokud to nevíš."
Balthus pohlédl s obdivem na svého společníka.
"Vím, že nežiješ celý život tady na hranicích. Už jsi vzpomenul několik míst. Cestoval jsi hodně?"
"No, dostal jsem se dost daleko, myslím, že dál, než kdokoliv z mého kmene. Viděl jsem všechna velká hyborská města, shemitská i stygická, dokonce i hyrkaniánská. Toulal jsem se v podivných zemích ležících na jih od černých království Kushe a na východ od Vilajetského moře. Byl jsem kapitánem žoldnéřů, korzárem na Vilajetském moři, i kozákem ve stepích severozápadně od Turanu. Byl jsem tulákem bez jediné mince v kapse, generálem královského vojska, u Croma! Byl jsem snad vším kromě králem civilizovaného národa a co se toho týče, ještě jsem neumřel!" Tato myšlenka jej očividně pobavila a on se srdečně ušklíbnul. Pak pokrčil rameny a natáhl své mohutné tělo pohodlněji na kamení. "Tohle je pro mne stejně dobrý život, jako kterýkoliv jiný! Kdo ví, jak dlouho zůstanu tady na hranicích? Týden? Měsíc? Rok? Mám toulavé boty. Ale tady, na hranicích se mi líbí stejně, jako kdekoliv jinde."
Balthus pečlivě pozoroval prales pod nimi. Čekal, že se z něj každou chvíli vynoří divoce pomalované postavy, prodírající se křovinami. Ale hodiny ubíhaly a dusivé ticho nepřerušily žádné plíživé kroky. Balthus uvěřil, že Piktové ztratili jejich stopu a vzdali se pronásledování. Conan začal být neklidný.
"Měli bychom vidět pátrací skupiny, pročesávající prales. Jestliže nás přestali honit, může to být jen proto, že se chystají na mnohem větší kořist. Možná, že už se připravují k přeplutí řeky a útoku na pevnost."
"Myslíš, že by zašli až sem, tak daleko na jih, i kdyby ztratili naši stopu?"
"Tu ztratili určitě, jinak bychom teď už bojovali o život. Za obyčejných okolností pátrají v okruhu mnoha mil od místa, kde stopu ztratili. Některá z těch skupin by prostě musela projít na dohled. Určitě se připravují k překročení řeky. Musíme to riskovat a vydat se přímo k řece!"
Když opatrně sestupovali z pahorku, měl Balthus divný pocit v zádech. Čekal, kdy se ozve zadrnčení tětivy a on ucítí mezi lopatkami šíp. Napůl čekal, že Piktové je vystopovali a leží někde nablízku v záloze. Conan však byl přesvědčen, že nablízku není jediný nepřítel a jako kdykoliv předtím, měl i teď obrovský Cimmeřan pravdu.
"Teď jsme míle na jih od vesnice," řekl po chvíli. "Vyrazíme rovnou k řece. Nevím sice, jak daleko nahoru a dolů hlídají břehy, ale musíme doufat, že dorazíme k vodě pod nimi."
Rychlostí, která se Balthovi zdála neopatrnou, postupovali na východ. Lesy se zdály naprosto pusté a prázdné. Conan pevně věřil, že všichni Piktové jsou už shromážděni v okolí Gwawely, pokud už samozřejmě nepřekročili řeku. Na druhé straně si byl téměř jist, že by tak velkou akci neprovedli za dne.
"Určitě by je některý ze scoutů zpozoroval a vyhlásil by poplach. Jistě se rozdělí. Část se jich přeplaví přes řeku mimo dohled nad pevností a část pod ní. Třetí skupina pak nasedne do kanoí a přepraví se rovnou přes řeku a zaútočí přímo na pevnostní zdi. Ve chvíli, kdy zaútočí, ti ostatní, ukrytí v lesích okolo, vyrazí do útoku ze všech stran. Už to takhle zkoušeli několikrát a vždycky odtáhli s krvavými nosy. Tentokrát je jich ovšem tolik, že jsou schopni udělat z toho pravá jatka."
Pokračovali bez oddechu a Balthus hleděl toužebnýma očima na veverky, které si hrály ve větvích stromů. Jistě by dokázal některou z nich srazit dobře mířeným hodem sekyrou. S povzdechem si v běhu utáhl široký opasek. Nekonečné ticho a pochmurný prales v něm začaly vzbuzovat tíseň. Přistihl se, jak myslí na otevřené pláně a sluncem ozářené pastviny Tauranu, na otcův dům, který vzbuzoval svou vysokou šindelovou střechou a malými okénky už na první pohled dojem útulnosti a bezpečí. Viděl i tučné krávy, pasoucí se ve vysoké, šťavnaté trávě a v uších mu zazněly drsné a přece tak přátelské žerty pasáků v kožených kazajkách.
Cítil se najednou osamělý, navzdory tomu, že nebyl sám. Conan byl v této divočině právě tak přirozený, jak v ní byl Balthus cizí. Cimmeřan by mohl žít roky ve velkých městech civilizovaného světa, mohl kráčet

po boku vladařů nejvyspělejších národů, mohl se dokonce obrátit v pravdu jeho žert a on se mohl stát králem civilizovaného národa – staly se už mnohem podivnější věci. Nebyl by však o to menším divochem. Dotýkaly se jej pouze holé podstaty života. Milá důvěrnost malých osobních věcí, drobné laskavosti a sentimentální závislosti na nedůležitých věcech, které často naplňují z velké části život civilizovaných lidí, pro něj neznamenaly zhola nic. Vlk nepřestane být vlkem jen proto, že čirou náhodou v jedné chvíli běží se smečkou hlídacích psů. Krveprolévání, násilí a divokost byly základními prvky života, který Conan znal. Proto nepochopil a těžko kdy pochopí tyto drobnosti tak nepostradatelné civilizovaným mužům a ženám.

Stíny už se začaly prodlužovat, když dorazili k řece a zkoumali hustší pás křovin lemujících břeh. Ze svého úkrytu viděli řeku zhruba míli proti a míli po proudu. Voda se valila líně, prázdná hladina byla jen mírně zvlněná. Conan pozorně prohlížel vzdálený východní břeh.

"Tady je třeba zase riskovat. Řeku musíme přeplavat. Nemáme jistotu, zda se už přeplavili, nebo ne. Les tam naproti jich může být plný. S tím prostě musíme počítat. Jsme asi šest mil na jih od Gwawely."

Vtom se rychle otočil a vrhl se k zemi. Jakýsi bílý záblesk proletěl mezi větvemi. Balthus si uvědomil, že to byl šíp. Pak se Conan vrhl do hustého křoví jako útočící tygr. Balthus viděl, jak se.zableskl dlouhý meč a uslyšel smrtelný výkřik. V následující chvíli se začal prodírat podrostem za Cimmeřanem.

Na zemi ležel Pikt s rozbitou hlavou a jeho prsty ve smrtelné křeči rozrývaly hlínu. Hrstka dalších Piktů se hemžila okolo Conana a útočila na něj krátkými meči a sekyrami. Odhodili luky, zbytečné v boji muže proti muži. Všichni měli na dolních čelistech bílé pruhy, které ostře kontrastovaly s jejich tmavou pletí a obrazce namalované na svalnatých hrudích se lišily od kteréhokoliv znaku, který Balthus znal.

Jeden z Piktů vrhl po Balthovi sekyru a sám ji následoval s taseným nožem. Balthus uhnul a zároveň zachytil ruku s čepelí, mířící na jeho krk. Oba soupeři padli na zem a převalovali se tam v boji na život a na smrt. Pikt bojoval jako divoké zvíře a svaly měl z ocele.

Balthus ze všech sil svíral divochovo zápěstí a zároveň se snažil vytáhnout z opasku svou sekyru. Boj byl divoký a namáhavý, každý pokus o úder stačili protivníci překazit jeden druhému v zárodku. Pikt se zmítal v zoufalé snaze uvolnit si ruku s nožem, druhou rukou bránil Balthovi ve vytažení sekyry a zároveň se mu snažil zasadit kolenem úder do rozkroku. Náhle se mu podařilo přehodit nůž do volné ruky a v té chvíli se Balthus bleskově vztyčil na jedno koleno a zasáhl pomalovaný obličej drtivým úderem sekyry. Vyskočil a rychle se rozhlížel po svém společníkovi. Obával se, že Conan byl zdolán přesilou. V té chvíli si teprve uvědomil, jak nesmírná je síla a divokost obrovského Cimmeřana. Conan se zatím stačil zbavit dvou ze svých protivníků, oba leželi na zemi a krev jim tryskala z těžkých ran, které jim způsobil Conanův strašlivý meč. V tom okamžiku, jak Balthus viděl, odrazil Conan prudký výpad krátkého meče a zároveň se kočičím skokem vyhnul těžké sekyře čtvrtého Pikta. Tím se dostal na délku paže k zavalitému bojovníkovi, který se právě shýbal pro odhozený luk. Než se stačil vztyčit, zableskl se rudý meč nad jeho hlavou a Pikt rozťatý od ramene k hrudní kosti odešel ke svým divokým předkům. Conanův meč však uvázl v padajícím těle. Zbývající dva válečníci zaútočili s novou divokostí ze dvou stran. Balthus vrhl sekyru s přesností, která zmenšila počet útočníků na jednoho. Conan ponechal meč jeho osudu, otočil se a postavil se útočícímu Piktovi holýma rukama. Pikt byl o celou hlavu menší než Cimmeřan, i když byl urostlý a svalnatý. Vrhl se na svého vysokého protivníka, v pravé ruce sekyru připravenou k úderu, v levé pěsti nůž. Čepel nože narazila na kroužkovou zbroj a praskla a sekyra se zastavila uprostřed cesty, když se na hnědém zápěstí sevřely železným stiskem Conanovy prsty. Ozvalo se zapraskání kostí, Pikt vykřikl a zapotácel se. V následujícím okamžiku byl zvednut ze země vysoko nad Cimmeřanovu hlavu, tam se chvíli zastavil – zmítal se a kopal nohama – než proletěl vzduchem a s temným úderem hlavou narazil do země. Dopadl s takovou prudkostí, že se odrazil a odkutálel pár metrů dál, kde zůstal ležet. Jeho poloha zřetelně mluvila o rozlámaných kostech a přeražené páteři.

"Rychle! Jdeme dál!" Conanovi se podařilo vytrhnout meč z mrtvého těla a sebrali ze země sekyru. "Seber luk a hrst šípů a pospěš si. Teď si zase musíme hlídat záda a spolehnout se jen na nohy. Ty výkřiky byly slyšet na míle daleko. Ostatní tady budou každou chvíli. Kdybychom se teď pokoušeli přeplavat, udělali by z nás jehelníčky dřív, než bychom se dostali doprostřed řeky."

6. Krvavé sekyry na hranicích

Conan se nevracel příliš hluboko do pralesa. Několik set metrů od řeky změnil směr a dál běželi rovnoběžně s proudem. Balthus si uvědomil, že barbar je pevně rozhodnut nenechat se zahnat od řeky, kterou musí za každou cenu překročit, mají–li varovat posádku pevnosti. Za nimi se začaly ozývat stále hlasitější výkřiky divochů. Balthus si pomyslel, že Piktové pravděpodobně dorazili na místo, kde leželi jejich mrtví. Další výkřiky prozrazovaly, že se Piktové rozptýlili na všechny strany, aby co nejrychleji našli uprchlíky. Nebylo to těžké, protože Balthus s Conanem zanechávali stopy, které by mohlo sledovat i malé děcko.
Conan zvýšil rychlost a Balthus se mu se zatnutými zuby držel v patách, i když cítil, že musí každou chvíli padnout. Měl pocit, že poslední sousto měl v ústech kdysi dávno. Držel se na nohou spíš silou vůle, než těla. Krev mu divoce bušila ve spáncích a přehlušovala všechny ostatní zvuky. Nevšiml si ani, kdy pokřik Piktů odumřel kdesi vzadu.
Conan se náhle zastavil. Balthus se opřel o strom a divoce lapal po dechu.
"Vzdali to!" zavrčel Cimmeřan a zamračil se.
"Plíží se, aby nás obklíčili!" vyrazil ze sebe Balthus namáhavě.
"Když mají někoho tak malý kousek před sebou, ječí neustále. Ne. Vrátili se. Myslím, že jsem na ně slyšel někoho křičet dřív, než celý ten kravál utichl. Někdo je odvolal. To je sice dobré pro nás, ale špatné pro lidi v pevnosti. Znamená to, že všichni bojovníci jsou svoláváni a brzo začne útok. Ti, na které jsme narazili, pocházeli z klanu sídlícího dole na řece. Bezpochyby mířili do Gwawely, aby se připojili k ostatním. K čertu, teď jsme ještě mnohem dál, než předtím. Musíme se dostat pres tu mizernou řeku!"
Znovu zamířili k východu a prodírali se křovinami, aniž se pokoušeli skrývat. Balthus se držel Conanovi v patách a teprve teď si uvědomil bolest z ran, které mu na hrudi a jednom rameni způsobily v boji Piktovy zuby. Rozhrnoval husté větve přímo na říčním břehu, když jej Conan strhl zpět. Pak zaslechl pravidelné šplouchání a když vyhlédl mezi listy, uviděl dlabanou kanoi, která se blížila proti proudu řeky. Seděl v ní jediný muž a pádloval ze všech sil. Byl to mohutný Pikt, s bílým volavčím perem zastrčeným za měděnou páskou, která držela pohromadě dlouhé černé vlasy, zastřižené nad čelem do ofiny.
"To je muž přímo z Gwawely," podivil se Conan. "Asi Zogarův posel, soudil bych podle toho bílého pera. Nesl mírový vzkaz kmenům dole na řece a teď se snaží dostat zpět včas, aby se zúčastnil přepadu."
Osamělý vyslanec se teď dostal do stejné úrovně, kde se uprchlíci skrývali. Pak zažil Balthus nesmírný šok, když těsně vedle něj zazněla hrubá, hrdelní řeč Piktů. Vzápětí si uvědomil, že to mluví Conan, který zavolal na válečníka jeho vlastním jazykem. Muž vzhlédl, podíval se jejich směrem a pak něco odpověděl. Zároveň pohlédl nahoru proti proudu. Znovu ponořil pádlo do vody a kanoe zamířila přímo k místu, kde se skrývali Balthus s Conanem. Balthus, který nechápal, co se vlastně děje, viděl, jak Conan sebral ze země ukořistěný luk a nasadil na tětivu šíp.
Pikt připlul s kanoí až ke břehu a s pohledem upřeným mezi husté listí cosi zavolal. Místo odpovědi se ozvalo zadrnčení tětivy a na prsou mu vykvetl bílý, péřový květ, který se vzápětí zbarvil do ruda. S bublavým výkřikem upustil válečník pádlo a zřítil se do mělkého proudu. V tom okamžiku se už Conan brodil vodou, aby zachytil prázdnou kanoi. Balthus se potácel za ním a omámeně vylezl do lodi. Conan zachytil ještě plovoucí pádlo a vylezl na přední sedačku. Pak, poháněna jeho mohutnými pažemi, vyrazila kanoe jako šíp k protějšímu, východnímu břehu. Balthus si se závistivým obdivem všiml obrovských svalů, které se napínaly pod opálenou kůží. Cimmeřan mu připadal jako muž ze železa, který nezná ani strach, ani únavu.
"Co jsi řekl tomu Piktovi?" zeptal se po chvíli.
"Řekl jsem mu, ať zajede ke břehu, protože kus výš je někde na břehu ukryt bílý scout, který se ho určitě pokusí zastřelit."
"Zdá se mi, že to nebylo tak docela fér," namítal Balthus, "myslel si, že na něj volá nějaký přítel. Napodobil jsi Pikta fantasticky."
"Potřebovali jsme jeho loď," odpověděl Conan, aniž polevil v pádlování. "Byl to jediný způsob, jak ho dostat ke břehu. Co je podle tebe horší, podvést takovýmhle způsobem Pikta, který by z nás s potěšením stáhl kůži zaživa, nebo jim vydat napospas všechny ty lidi za řekou jenom proto, abychom se

chovali fér?"
Balthus se chvíli zabýval touto delikátní etickou záležitostí, ale pak pokrčil rameny a zeptal se: "Jak daleko to máme k pevnosti?"
Conan ukázal na potok, který se vléval do Černé řeky několik desítek metrů pod nimi z jihovýchodu. "To je Jižní potok a od jeho ústí je k pevnosti deset mil. Ten potok tvoří zároveň jižní hranici Conajohary. Na jih od něj se táhnou míle močálů. Tam není třeba se bát, přes ty se nikdo nedostane. Devět mil nad pevnosti tvoří severní hranici Conajohary Severní potok. I za ním jsou močály. Proto hlavní útok musí přijít že západu – přes Černou řeku. Conajohara vypadá trochu jako špice oštěpu s hrotem širokým asi devatenáct mil, vražená do Piktské divočiny."
"Nemohli bychom doplout na kanoi až k pevnosti?"
"Když vezmeme v potaz proud a záhyby řeky, zjistíš, že se tam dostaneme rychleji po zemi. Kromě toho si uvědom, že Gwawela leží také na jih od pevnosti. Jestliže se touhle dobou Piktové přepravují přes řeku, přímo bychom na ně narazili."
Snášel se soumrak, když vystupovali na východní břeh. Bez jediné chvíle odpočinku vyrazil Conan na sever, a to rychlostí, která působila Balthovým unaveným nohám pravou trýzeň.
"Valannus původně chtěl, aby byly postaveny dvě pevnosti, a to při ústí Severního i Jižního potoka," mluvil Conan v běhu přes rameno, "pak by se dala řeka střežit mnohem lépe a snadněji. Ale královská rada to zamítla..."
"Ti břicháči! Já ty typy dobře znám. Válejí se celý čas na sametových polštářích, obsluhují je nahé dívky, které jim vkleče nabízejí vychlazené víno a vybrané pochoutky. Ti nevidí ani za palácové zdi. A ta jejich diplomacie! K čertu! Myslí si, že to oni bojují s Pikty pomocí teorií o územní expanzi. Valannus a muži jako on musí poslouchat příkazy toho spolku mizerných hlupáků! Nikdy neobsadí ani kousek další piktské země, zrovna tak, jako nikdy nepostaví nové Venárium! Když to takhle povedou dál, mohou se dočkat časů, kdy spatří divochy na hradbách východních měst!"
Ještě před týdnem by se byl Balthus zasmál tomuto nehoráznému prohlášení. Teď neodpověděl. Viděl na vlastní oči nezdolnou divokost národa žijícího na západní hranici.
Zachvěl se a vrhl pohled na zasmušilou řeku, která místy prosvítala mezi listy v obloucích větví, sklánějících se až k hladině. Stále myslel na to, že Piktové mohli překročit řeku a teď už ležet v úkrytech mezi nimi a pevností. Rychle se stmívalo.
Slabý zvuk před nimi způsobil, že Balthovi vyskočilo srdce až do krku a v šeru se zableskl Conanův meč. Conan jej však vzápětí zastrčil do pochvy, když se z křoví před nimi vynořil pes. Bylo to veliké, silné zvíře, ale vyhublé a pokryté jizvami. Pes se zastavil a upřel na dvojici oči.
"Ten pes patřil usedlíkovi, který si postavil srub na břehu řeky, pár mil na jih od pevnosti," vysvětloval Conan. "Samozřejmě ho Piktové dostali a srub spálili. Usedlíka jsme našli mrtvého mezi ohořelými troskami a o kus dál ležel polomrtvý tenhle pes. Okolo něj ale také leželi tři Piktové, které zadávil. Byl rozsekán skoro na kusy. Vzali jsme ho do pevnosti a dali ho trochu do pořádku. Když se z toho vylízal, utekl z pevnosti a zdivočel. Tak co, Sekáči, pořád honíš ty lumpy, co ti zabili pána?"
Mohutná hlava se kývala ze strany na stranu a oči zeleně blýskaly. Pes ani nevrčel, ani neštěkal. Náhle, tiše jako duch přišel až na dosah, několikrát zavětřil a postavil se mezi oba muže.
"Jen ať jde s námi," uvažoval Conan. "Ten ucítí ty ďábly mnohem dřív, než je uvidíme."
Balthus se usmál a pohladil mohutné zvíře po hlavě. Pes stáhl reflexivně zpět pysky a vycenil lesklé tesáky, pak ale sklonil dobrácky hlavu. Ocas se mu nejistě zakýval ze strany na stranu, jako by jeho majitel skoro zapomněl na to, že člověk může být přítelem. Balthus v duchu porovnával tohle veliké a svalnaté tělo s vykrmenými a línými psy, které vídával na dvorku svého otce. Tiše si povzdechl. Hranice byla stejně tvrdá ke zvířatům, jako k lidem. Ten pes opravdu téměř zapomněl, co je to přátelství a slušné zacházení.
Sekáč tiše zaujal místo v čele malého průvodu a Conan mu v tom nebránil. Poslední světlé stíny soumraku zmizely v naprosté temnotě. Udržovali vyrovnané tempo a míle za mílí jim mizely za zády. Zdálo se, že Sekáč je němý. Pak se najednou zastavil, napjatý, uši vztyčené. Conan s Balthem to uslyšeli o vteřinu později. Démonický jekot přicházející po proudu řeky, ztlumený vzdáleností do pouhého šepotu.

Conan začal proklínat jako šílený.
"Zaútočili na pevnost! Jdeme pozdě. Pojď!"
Vyrazil ještě rychleji bez ohledu na hluk, který působili. Spoléhal pevně na smysly psa, na to, že by ucítil každou léčku, která by ležela před nimi. Baltha pohltila vlna napjatého vzrušení, která odplavila prozatím jeho hlad i únavu. Jak se přibližovali, křik pomalu sílil. Mezi ječivým pokřikem Piktů bylo možno zaslechnout hrubší hlasy vojáků. Ve chvíli, kdy se Balthus začal obávat, že narazí na divochy, jejichž křik se ozýval těsně před nimi, uhnul Conan velkým obloukem od řeky. Nová cesta je dovedla na nízké návrší, jehož vrcholek vyčníval nad korunami stromů. Viděli pevnost, ozářenou pochodněmi upevněnými na dlouhých tyčích vystrčených přes hradby z ochozů. Pochodně vrhaly blikavé světlo na holé prostranství pod hradbami a v něm bylo vidět davy nahých, pomalovaných postav na okraji mýtiny. Řeka se doslova hemžila kanoemi. Pevnost byla neprodyšně obklíčena Pikty.
Krupobití šípů pršelo na opevnění, jak z lesů tak z řeky. Mezi divokým křikem bylo slyšet zřetelně ostré drnčení tětiv. Náhle vyběhlo z úkrytu stromů několik set nahých bojovníků, mávajících sekyrami a s vlčím vytím se vrhlo k palisádám. Když byli od hradeb asi na padesát metrů, zasvištěl od pevnosti mrak šípů. Zem se pokryla mrtvými útočníky a zbytek v divokém zmatku prchal zpět do úkrytů. Piktové v kanoích se v houfech přibližovali k opevnění spadajícímu do řeky a tam byli přivítáni záplavou shozených trámů a salvou z malých katapultů umístěných v rohových věžích na této straně opevnění. Kameny a trámy létaly vzduchem, potopily několik lodí a zabily jejich posádky. Ostatní lodě se stáhly z dostřelu. Triumfální pokřik se ozval z hradeb pevnosti a divoké vytí zaznělo jako odpověď ze všech stran.
"Pokusíme se prorazit do pevnosti?" zeptal se Balthus a třásl se horlivostí.
Conan zavrtěl hlavou. "Piktové jsou šílení pachem krve a nezastaví se, dokud nebudou všichni pobiti. A na to je jich příliš mnoho. Prorazit obklíčení by se nám nepodařilo a když, tak jedině proto, abychom zemřeli Valannovi po boku."
"Takže nemůžeme udělat nic jiného, než zachránit si vlastní kůži, co?" zeptal se jízlivě Balthus.
"Naopak. Teď musíme varovat usedlíky. Víš, proč se Piktové zatím nepokusili zapálit pevnost zápalnými šípy? Protože nechtějí, aby září plamenů byli varováni lidé na velitrijské cestě. Chtějí zničit pevnost a pak se vrhnout dál na východ, než se lidé stačí vzpamatovat. Mohli by dokonce při troše štěstí překročit Hromovou řeku a přepadnout Velitrium. V každém případě pobijí všechno živé mezi pevností a Hromovou řekou."
"Nepodařilo se nám varovat posádku pevnosti a teď je jasné, že by jim nepomohlo ani kdybychom dorazili včas. Pevnost nemá dost lidí na to, aby se udržela proti takovéhle přesile. Ještě pár útoků a Piktové budou na hradbách a ve vyvrácených branách. My teď musíme varovat usedlíky směrem na východ. Tak jdeme. Jsme mimo kruh, kterým Piktové sevřeli pevnost a musíme se mimo něj držet!"
Znovu vyrazili širokým obloukem a za sebou slyšeli sílící a slábnoucí vlny pokřiku, které označovaly každý útok i ústup. Lidé v pevnosti se zuřivě bránili, ale piktský křik neztrácel na síle. Byla v něm zřetelně cítit jistota budoucích vítězů.
Dřív, než si Balthus stačil uvědomit změnu okolí, vyrazili na cestu vedoucí k východu.
"Tak a teď během!" nevzrušeně oznámil Conan přes rameno. Balthus zatnul zuby. Do Velitria to bylo devatenáct mil a dobrých pět k Potoku skalpů, za kterým byly první sruby usedlíků. Tauránci se zdálo, že už bojují a běží celou věčnost. Nervové napětí jej však na druhé straně povzbuzovalo k nadlidskému vypětí sil.
Sekáč, hlavu skloněnou nízko k zemi, běžel stále v čele a z hrdla se mu dralo tiché, chraplavé vrčení.
"Před námi jsou Piktové!" zasyčel Conan mezi zuby. Poklekl na jedno koleno a v měsíčním světle pečlivě prohlížel zem. Pak zavrtěl nespokojeně hlavou. "Z toho nepoznám, kolik. Pravděpodobně jen malá skupinka. Těm se nechtělo čekat na dobytí pevnosti a vyrazili napřed, aby usedlíky pobili ve spánku. Jdeme!"
Za chvíli spatřili před sebou mezi stromy slabou zář a uslyšeli divoký křik. Silnice tady tvořila velkou zatáčku. Zkrátili si cestu napříč obloukem, hustými křovinami. Na silnici stál vůz naložený hrubým nábytkem a skrovným majetkem, který už olizovaly plameny. Dva tažní voli leželi na zemi s podříznutými krky. Na zemi ležel muž a žena, ona spíš dítě než žena, nazí a zohavení. Kolem nich v divokém tanci křepčilo pět Piktů a točilo krvavými sekyrami. Jeden z nich mával nad hlavou světlými ženskými šaty,

potřísněnými krví.
Při tom pohledu zalil Baltha pocit nesmírné nenávisti. Pozvedl luk, zamířil na poskakující postavu, tmavě se rýsující proti plamenům a spustil. Muž se zapotácel a padl k zemi s šípem v srdci. Pak se dva běloši a pes vrhli na překvapenou čtveřici. Conana poháněl jeho válečnický duch a prastará kmenová nesnášenlivost, ale Balthus šílel nenávistí a touhou po pomstě.
Srazil se s prvním Piktem a mohutným úderem sekyry mu doslova rozťal pomalovanou lebku. Pak se vrhl přes padající tělo, aby se utkal s dalším. To už však Conan zabil jednoho ze dvou Piktů, které si vybral a Aquiloňanův útok přišel pozdě. Muž, na kterého chtěl zaútočit, padl k zemi, zasažen těžkým Conanovým mečem dřív, než Balthus stačil pozvednout sekyru. Když se ohlížel po zbývajícím Piktovi, padl mu do očí Sekáč, který právě pustil mrtvé tělo své oběti. Z mohutných čelistí mu kanula krev.
Balthus pohlédl na smutný obrázek, osvětlený září dohořívajícího vozu. Mlčel. Oba mrtví byli mladí, on stěží dvacet, ona mnohem méně, Jakousi podivnou náhodou nebyla její tvář zohavena a i když byla poznamenána smrtelnou agónií, bylo vidět, že byla krásná. Mladé tělo však bylo hrozně zohaveno mnoha řeznými ranami. Mlha zaclonila Balthovi oči a on namáhavě polknul. Zaplavil jej pocit hlubokého smutku. Nejraději by si lehnul na zem a rozplakal se.
"Nějaký mladý pár, který se rozhodl založit si vlastní rodinu," poznamenal Conan, který si nevzrušeně otíral meč. "Pravděpodobně putovali do pevnosti a srazili se s Pikty na cestě. Ten chlapec chtěl možná vstoupit do služby, nebo si chtěli zabrat kus půdy u řeky. Pamatuj si, že tohle potká každého muže, ženu a dítě na téhle straně Hromové řeky, když je rychle nedostaneme do Velitria."
Balthovi se třásla kolena, když vyběhli dále po cestě. Na Cimmeřanově dlouhém vyrovnaném kroku nebyla patrná jediná známka únavy. Jako by byl spřízněn s velkým, tichým psem, který se mu držel po boku. Sekáč byl opět tichý a hlavu nesl vztyčenou. Cesta před nimi byla volná. Conan.se náhle s kletbou zastavil.
Ukázal Balthovi stezku, která uhýbala z cesty na sever. Byla to stará lesní cesta, zarostlá řídce nízkými křovinami, které byly před nedávnem polámány. Balthus to ve tmě spíš vytušil, než uviděl, ale zdálo se, že Cimmeřan vidí v noci jako kočka. Conan ukázal Balthovi místo, kde z hlavní cesty uhýbaly na stezku široké stopy vozových kol, hluboko zařízнuté do měkké lesní půdy.
"Usedlíci, kteří se vydali pro čerstvou zásobu soli k soliskům," zavrčel, "ležícím asi devět mil severně odtud, přímo na okraji bažin. U Croma! Piktové je odříznou a zmasakrují do posledního muže! Poslyš! Jeden z nás musí varovat lidi podél cesty. Dej se do toho, probuď je a žeň je do Velitria! Já vyrazím k soliskům a pomůžu téhle skupině. Budou u soliska tábořit. Nebudeme se vracet na cestu, ale půjdeme přímo lesem."
Bez dalších řečí se Conan rozběhl a zmizel mezi stromy. Balthus se za ním okamžik díval a pak vyrazil dál po cestě. Pes zůstal s ním a tiše se mu držel v patách. Sotva urazili kousek cesty, Sekáč podivně zavrčel. Balthus se otočil a stačil zahlédnout neskutečný, světélkující obrys čehosi, co zmizelo v pralese směrem, kterým se vydal Cimmeřan. Sekáč chraplavě vrčel, srst na krku se mu ježila a oči zeleně zářily. Balthus si vzpomněl na zjevení, které nedaleko odtud ukradlo hlavu nešťastného Tiberia a zaváhal. Ta věc pronásledovala Conana. Na druhé straně dokázal obrovský Cimmeřan mnohokrát, že se o sebe umí postarat. Balthus si připomenul svou povinnost k bezmocným a nic netušícím usedlíkům, kteří spí ve svých domovech přímo v cestě rudé bouři. Hrůza z modře světélkujícího zjevení byla zatlačena do pozadí hrůzou, kterou pocítil nad zohavenými těly osvětlenými plameny hořícího vozu.
Běžel dál po cestě, překročil Potok skalpů a zahlédl první srub – podlouhlou budovu, sroubenou z hrubě otesaných kmenů. Za okamžik bušil na dveře. Zevnitř se ozval ospalý hlas, který se ptal, co se děje.
"Vstávejte! Piktové překročili Černou řeku!"
Odpověď byla okamžitá. Ozval se slabý výkřik a dveře se otevřely. V nich stála žena v hrubé noční košili, rozpuštěné vlasy jí spadaly na nahá ramena. V jedné ruce držela svíčku, ve druhé sekyru. Tvář měla bílou, oči rozšířené strachem.
"Rychle dovnitř!" naléhala. "Budeme bránit dům!"
"Ne! Musíte do Velitria. Pevnost je nezadrží. Možná, že už padla. Nezdržujte se oblékáním. Seberte děti a pojďte!"
"Ale můj muž jel s ostatními pro sůl!" vzlykla a sepnula ruce. Za ní vykukovaly tři dětské hlavičky,

rozespalé a vyděšené.
"Za nimi se vypravil Conan. Dostane je do bezpečí. Musíme si pospíšit, abychom stihli po cestě varovat ostatní."
"Mitrovi budiž dík!" vykřikla žena. "Jestli je šel varovat Cimmeřan, jsou v bezpečí, pokud je vůbec může smrtelník zachránit!"
Poněkud uklidněna chytila nejmenší dítě do náruče a obě větší strkala před sebou ze dveří. Balthus jí vzal z ruky svíčku, hodil na zem a zašlápl. Chvilku napjatě naslouchal. Z temnoty k nim nepronikl jediný zvuk.
"Máte koně?"
"Ve stáji," zakvílela. "Oh, pospěšme si!"
Odstrčil ji stranou, když začala roztřesenými prsty otvírat závoru. Vyvedl ven koně, vysadil na něj děti a řekl jim, aby se držely hřívy a jeden druhého. Dívaly se na něj vážnýma očima, žádné neplakalo. Žena vzala koně za provaz, kterým byl uvázán a vykročila. V ruce stále svírala sekyru a Balthus věřil, že kdyby byla v úzkých, bojovala by se zoufalou odvahou tygřice, bránící mladé.
Držel se vzadu a pozorně naslouchal. Byl pronásledován myšlenkou, že pevnost byla dobyta, že se divoké, pomalované hordy ženou po cestě k Velitriu. Opilí zabíjením a žízní po další krvi budou Piktové postupovat rychlostí stepního požáru.
Za chvíli narazili na další srub u cesty. Žena začala už z dálky varovně křičet, ale Balthus ji zarazil. Dorazili ke dveřím a zabušili. I tady jim odpověděl ženský hlas. Balthus opakoval své varování a ze srubu se brzo vyrojili jeho obyvatelé. Starší žena, dvě mladé a čtyři děti. Jejich mužové se vydali také s výpravou k soliskům. Jedna z mladých žen byla jako omráčená, druhá propadala hysterii. Naštěstí starší žena byla pravá hraničářka a hrubě ji okřikla. Pomohla Balthovi vyvést jejich dva koně, ustájené v přístřešku za domem a usadit na ně děti. Balthus jí chtěl pomoci nahoru, ale zavrtěla odmítavě hlavou. Přinutila nasednout jednu z mladších žen.
"Čeká dítě," vysvětlila. "Já mám dost síly, můžu jít a taky bojovat, když na to přijde."
Když byli na cestě, jedna z mladších žen řekla: "Nějaký mladý pár projel okolo těsně před soumrakem. Nabízeli jsme jim, že u nás mohou přenocovat, ale chtěli se za každou cenu dostat ještě dnes do pevnosti. Stalo – viděl jste je...?"
"Potkali Pikty," odpověděl Balthus krátce a žena se v hrůze rozvzlykala.
Skoro ještě nebyli z dohledu domu, když se v dálce za nimi ozvalo divoké zavytí.
"Vlk!" vykřikla jedna z žen.
"Pomalovaný vlk se sekyrou v ruce," zamumlal Balthus. "Běžte! Vyburcujte ostatní obyvatele podél cesty a vezměte je s sebou! Trochu se tady zdržím a porozhlédnu se, jak to vypadá!"
Starší žena beze slova popohnala ostatní před sebe. Chvilku ještě viděl světlé ovály dětských tváří, jak se za ním obracely přes rameno z koňských hřbetů a pak skupinka zmizela v temnu. Vzpomněl si na vlastní rodinu v Tauranu a na okamžik jej zaplavila vlna strachu a nevolnosti. V okamžiku chvilkové slabosti klesl na cestu a svalnatou paží obejmul Sekáčův silný krk. Na tváři ucítil dotyk drsného, vlhkého psího jazyka.
Zvedl hlavu a s vypětím všech sil se usmál.
"Tak pojď, hochu," řekl a postavil se, "myslím, že máme před sebou pěkný kus práce!"
Mezi stromy se náhle rozlila rudá záře. Piktové zapálili první srub, ke kterému dorazili. Balthus se ušklíbl. Zogar–Sag by zuřil, kdyby věděl, že jeho bojovníci podlehli své touze po ničení. Oheň vyplaší a varuje lidi daleko podél cesty. Až k nim dorazí uprchlíci, bude z nich většina vzhůru a ve střehu. Pak se však jeho tvář znovu zasmušila. Pěšky a se zatíženými koňmi budou ženy postupovat pomalu. Běžící Piktové je dohoní velice rychle, pokud... Vyhlédl si vhodné místo u cesty, za skupinou padlých stromů. Cesta směrem na západ byla ozářena hořícím srubem a když se Piktové objevili, uviděl je první – černé, plíživé postavy, zřetelné proti vzdálené záři. Vkleče natáhl luk a pečlivě zamířil. Tětiva zadrnčela a jedna z postav padla. Ostatní zmizely v křovinách podle cesty. Sekáč pod jeho rukou kňučel rozčilením a touhou po boji. Náhle se na okraji cesty objevila postava a plížením se přibližovala k Balthově úkrytu. Balthův luk znovu zazvonil, Pikt zaječel, zapotácel se a padl do křoví se šípem ve stehně. Sekáč vyběhl a vrhnul se za ním. Větve se divoce zazmítaly a zanedlouho se pes vrátil k Balthovi, tlamu vlhkou krví.
Cesta teď zůstávala prázdná a Balthus se začal bát toho, že Piktové obchází jeho úkryt lesem. Když

uslyšel nalevo od sebe jakýsi zvuk, vystřelil naslepo a zaklel, když slyšel, jak se šíp zarazil do stromu. To už ale Sekáč opět zmizel jako stín mezi stromy a vzápětí uslyšel Balthus zvuky zápasu a pak jakési zabublání. Z křoví se opět bez jediného zvuku vynořil Sekáč a otíral si svou velkou hlavu zastříkanou krví o Balthovo rameno. Krev mu prýštila z řezné rány vysoko na přední noze, ale Pikt, se kterým se kdesi ve tmě utkal, usnul navěky.
Ostatní bojovníci, ukrytí kolem cesty, zřejmě vycítili osud svého druha a rozhodli se, že je lepší zaútočit přímo, než se nechat zadávit v temnotách divokým psem, kterého nemohli ani vidět, ani slyšet. Vyrazili proto náhle ze svých úkrytů na obou stranách cesty. Tři z nich vzápětí padli zasaženi šípy, zbývající dva zaváhali. Jeden se otočil a rozběhl se zpět po cestě, ale druhý se vrhl přes barikádu se zdviženou sekyrou v ruce. Oči a zuby mu svítily v tmavé tváři. Ve chvíli, kdy Balthus vyskočil, uklouzla mu noha a právě toto uklouznutí mu zachránilo život. Sekyra ho škrábla z boku na hlavě a odsekla mu pramen vlasů. Pikt přeletěl setrvačností nakupené kmeny, a než se stačil vzpamatovat, Sekáč mu prokousl hrdlo.
Pak následovala chvíle napjatého ticha. Balthus přemýšlel, zda uprchlík byl skutečně posledním mužem skupiny. Jednalo se pravděpodobně o malou skupinku, která buď opustila bojiště u pevnosti o své vůli, nebo byla vyslána jako předvoj hlavní piktské síly. Každá minuta, která uběhla, zvyšovala naději žen a dětí, prchajících k Velitriu, na záchranu.
Pak, bez jediného varování zasypal jeho úkryt déšť šípů. Z lesa okolo cesty se ozval divoký jekot mnoha hrdel. Buď přivedl uprchlík posily, nebo dorazila další skupina Piktů a spojila se se zbytkem té první. Hořící srub stále ještě ozařoval slabě okolí. Pak se na něj vrhli, proplétajíc se mezi stromy na obou stranách cesty. Vystřelil poslední tři šípy a odhodil nepotřebný luk. Piktové, jako by to vycítili, podnikli otevřený útok. Teď neřvali, byli tiší, po cestě se nesl jen rychlý dusot mnoha nohou.
Balthus letmo pohladil hlavu psa, který mu tiše vrčel po boku a zašeptal: "Tak, hochu, teď jim to ukaž!" vyskočil a od boku vytáhl sekyru. Pak se tmavé postavy převalily přes provizorní opevnění a vzduchem se roztočila bouře padajících sekyr, bodajících nožů a trhajících tesáků.

7. Ohnivý démon

Když Conan odbočil z velitrijské cesty, počítal s tím, že musí k soliskům běžet asi devět mil. Uběhl však sotva čtyři míle, když před sebou uslyšel zvuky skupiny lidí. Podle hluku, se kterým se pohybovali, bylo jasné, že se nejedná o Pikty. Zavolal na ně.
"Kdo je to?" odpověděl drsný hlas. "Stůj na místě, než si tě prohlédneme, lučištníci tě mají na mušce!"
"V téhle tmě byste netrefili ani slona," odpověděl Conan netrpělivě. "Přestaň, hlupáku, to jsem já, Conan, Piktové zaútočili přes řeku!"
"Měli jsme nějaké podezření," odpověděl vůdce mužů, kteří se mezitím přiblížili ke Conanovi. Byli to většinou vysocí muži zachmuřených tváří, každý z nich svíral v ruce luk. "Jeden z chlapů střelil antilopu a pronásledoval ji skoro až k Černé řece. Slyšel Pikty ječet na řece a rychle běžel do tábora. Nechali jsme tam sůl i vozy a voly jsme zahnali do lesa. Teď se co nejrychleji vracíme. Jestli Piktové dobývají pevnost, budou skupinky válečníků postupovat po cestě k našim srubům."
"Vaše rodiny jsou v bezpečí," zavrčel Conan. "Můj společník běžel napřed, aby je varoval a dostal je do Velitria. My vyrazíme jihovýchodně, přímo lesem. Na silnici bychom mohli Piktům vběhnout přímo do rukou. Tak na cestu! Budu se pro každý případ držet vzadu."
Za okamžik už celá skupina spěchala jihovýchodním směrem. Conan je následoval, ale mnohem pomaleji, držel se právě na doslech. Proklínal hluk, který působili. Stejný počet Piktů, nebo Cimmeřanů by v lese nenatropil víc hluku, než vítr, prohánějící se ve větvích.
Právě přešel malou mýtinu, když se v něm ozval jeho divošský pud a otočil se s pocitem, že jej někdo sleduje. Zůstal nehybně stát mezi stromy a slyšel, jak zvuky, vydávané skupinkou mužů pomalu zanikají v dálce. Pak se ze směru, odkud přišel, ozvalo slabé volání.
"Conane! Počkej na mě, Conane!"
"Balthus!" Conan nevěřícně zaklel. Pak zavolal:"Tady! Tady jsem!"
"Počkej na mě, Conane!" ozval se hlas mnohem zřetelněji.

Conan vystoupil ze stínu a rozzlobeně vykřikl: "Co tady, k čertu, děláš?! – U Croma!"
Přikrčil se a cítil, jak mu naskakuje husí kůže. Nebyl to Balthus, kdo se vynořil z křovin na protilehlé straně mýtiny. Mezi stromy se objevila podivná záře, modrozelené světélkování, které se ke Conanovi blížilo, řízeno nepochybně vůlí a rozumem.
Světlo se zastavilo několik kroků před Conanem a on se pokoušel rozeznat obrysy toho stvoření, rozostřené modrozeleným svitem. Chvějivá záře měla pevný základ, světélkování bylo pouze vnější vrstvou, která maskovala jakousi živoucí, zlou podstatu. Cimmeřan však nebyl schopen postihnout ani její tvar, ani podobu. Pak zažil částečný šok, když se z nitra světélkující hmoty ozval hlas.
"Proč stojíš jako ovce, připravená na porážku, Cimmeřane?"
Hlas byl skoro lidský, ale ozývalo se v něm podivné chvění, které tento první dojem usvědčovalo ze lži.
"Ovce?" Conanova zloba nabyla opět převahu nad jeho momentálním překvapením. "Ty si snad myslíš, že se bojím nějakého mizerného piktského bahenního ďábla? Slyšel jsem volat přítele!"
"To já jsem volal jeho hlasem," odpovědělo zjevení. "Ti, které sleduješ, náleží mému bratru, nikdy bych jeho nůž nepřipravil o to potěšení! Ale ty patříš mně! Hlupáku! Přišel jsi až ze vzdálených, šedivých kopců Cimmerie, aby se tvůj osud naplnil v pralesích Conajohary!"
"Už jednou jsi měl možnost mě zabít," zavrčel Conan. "Proč jsi to neudělal?"
"To pro tebe ještě můj bratr nenamaloval lebku na černo a neuvrhl ji do věčného ohně planoucího na Gullahově tmavém oltáři. To ještě nezašeptal tvoje jméno černým duchům, kteří žijí na pláních Země tmy. Pak však přiletěl netopýr od Hory mrtvých a krví nakreslil tvou podobu na kožešinu bílého tygra, která visí před dlouhým domem, ve kterém spí čtyři Bratři noci. Obrovští hadi se jim plazí u nohou a hvězdy jim září ve vlasech jako světlušky."
"A proč mě bohové temnot odsoudili k smrti?" dotazoval se Conan.
Něco, ruka, noha, či snad spár, se vynořilo z modré záře a zašmátralo ve vlhké hlíně. Vzápětí tam zaplál jakýsi symbol, jakoby kreslený živým ohněm a pak zhasnul. Conan jej však stačil rozeznat.
"Odvážil ses zneužít znamení, které mohou používat jen Jhebbal–Sagovi kněží. Hromy zahřměly v Horách mrtvých a divoký vítr vanoucí od Jezera duchů porazil chýši s oltářem Gullahovým. Posel čtyř Bratří noci přiletěl za mnou a zašeptal mi tvé jméno. Doběhl jsi svůj poslední závod. Teď už jsi mrtvý muž. Tvá hlava bude viset v chrámové chýši mého bratra. Tvé tělo předhodíme Jhilovým dětem, které mají černá křídla a ostré zobáky."
"A kdo, k čertu, je ten tvůj bratr?" dotazoval se Conan. Nahý meč třímal v ruce a druhou rukou si opatrně z opasku uvolňoval sekyru.
"Zogar–Sag, dítko Jhebbal–Sagovo, který čas od času navštěvuje své posvátné háje. Gwawelská žena jednou přespala v Jhebbal–Sagově posvátném háji. Její dítě – to je Zogar–Sag. Já jsem Jhebbal–Sagův syn narozený z plamenné bytosti jiného světa. Zogar–Sag mě vyvolal ze Země mlh. Kouzly, zaklínáním a svou vlastní krví mě vtělil v hmotu svého vlastního světa. My jsme dvojjedinou bytostí, jsme spoutáni neviditelnými pouty. Jeho myšlenky jsou moje myšlenky, když jej někdo udeří, i já mám podlitinu. Když já jsem zraněn, i on krvácí. Ale dost už zbytečných slov. Již brzo bude tvůj duch rozmlouvat s duchy Tmavé země. Oni ti budou vyprávět o starých bozích, kteří nevymřeli, ale sní kdesi v hlubinách dálek, aby se čas od času probudili."
"Rád bych viděl, jak vypadáš," zavrčel Conan mezi zuby a vytáhl sekyru z opasku. "Ty, který zanecháváš ptačí stopu, svítíš jako živý plamen a mluvíš lidským hlasem!"
"To také uvidíš!" ozval se hlas z plamene. "Dívej se a vezmi si ten poslední pohled s sebou do Země tmy!"
Záře se zachvěla a slábla. Nakonec pohasla docela. Tvář stvoření začala nabývat stínové formy. Zprvu si Conan myslel, že je to sám Zogar–Sag, zahalený modrým světélkováním. Tvář se však vznášela výš než byl Conanův obličej a vyzařovalo z ní nezměrné zlo. Conan si všiml několika odlišností proti podobě gwawelského šamana – sešikmení očí, špičatých uší a vlčí tenkosti rtů. Všechny tyto démonické rysy byly u tváře vznášející se před ním silně zdůrazněny. Oči plály ohněm, jako rudé uhlíky
Pomalu se objevovaly další podrobnosti. Štíhlý trup, od pasu nahoru pokrytý hadími šupinami a s lidskýma rukama, od pasu dolů dlouhé čapí nohy ukončené širokýma, tříprstýma nohama obrovského ptáka. Kolem končetin podivného stvoření se stále objevovalo modravé světélkování. Conan měl pocit,

že bytost je zahalena jemnou mlhou.
Neviděl, jak se obluda pohnula, ale najednou se tyčila přímo nad ním. Dlouhá paže, která byla ukončena silnými, srpovitě zahnutými drápy, jak si v té chvíli všiml, se bleskově zvedla do výšky a švihla dolů k jeho krku. S divokým výkřikem se probral z chvilkového omámení, vrhl se stranou a zároveň hodil sekyrou. Démon se vyhnul zbrani neuvěřitelně rychlým pohybem úzké hlavy a znovu se na Conana vrhl. U všech ostatních obětí byl démonovým mocným spojencem strach. Conan se ale nebál. Věděl, že jakýkoliv démon vtělený v hmotnou podobu může být zničen zbraní, ať už je jeho podoba jakkoliv příšerná.
Jedna z paží ozbrojená drápy mu srazila z hlavy helmu. O něco níže a byla by z něj bezhlavá mrtvola. V Conanovi však zaplála divoká radost, když cítil, jak meč vniká obludě hluboko do slabin. Bleskově se vyhnul drtivému úderu, uskočil a současně vytrhl meč z rány. Drápy ho zasáhly do prsou a roztrhly kroužkovou košili jako papír. Conanův další útok byl útokem hladového vlka. Vnikl mezi rozhozené paže a plnou silou vbodl meč do břicha svého protivníka. Cítil, jak se kolem jeho těla svírají silné ruce, jak mu na zádech rvou ostré drápy zbroj z těla a snaží se zasáhnout některý z důležitých orgánů. Byl oslněn modravou září, chladnou jako led, pak se vytrhl celou silou z toho drtivého sevření, které začalo pomalu slábnout a široká čepel meče opsala ve vzduchu bleskový oblouk.
Démon se zapotácel a těžce padl na bok s hlavou visící jen na cárech kůže. Modravá záře zesílila a zrudla jako krev. V jejím svitu se ztratila celá neskutečná postava a z plamenů se začal šířit zřetelný zápach spáleného masa. Conan si otřel z očí pot a krev, otočil se a potácivě se rozběhl lesem. Krev mu stékala po rukou a zádech. Kdesi v dálce, míle na jih spatřil slabou záři, která pravděpodobně pocházela od hořícího srubu. Za ním, směrem od cesty zazněl vzdálený jekot, který jej přiměl ke zrychlení běhu.

8. Není již Conajohary

Bojovalo se na březích Hromové řeky. Bojovalo se divoce i před branami Velitria. Nahoru a dolů po březích řeky plály pochodně a blýskaly se válečné sekyry. Většina osadnických srubů byla srovnána se zemí dříve, než se podařilo zatlačit divoce pomalovanou hordu zpět.
Po boji následoval podivný klid. Lidé se scházeli a rozprávěli ztišenými hlasy a muži s krví prosáklými obvazy tiše pili své pivo v hospodách na východním břehu.
V jedné z nich si ke Conanovi, který si zhluboka přihýbal z velikého poháru vína, přisedl zasmušilý zálesák. Kolem čela měl obvaz a ruka mu visela v pásce. Byl to jeden z těch mála, kteří přežili boj v pevnosti Tuscelan.
"Prý jsi šel s vojáky ke spáleništi pevnosti?"
Conan krátce přikývl.
"Já bych to ještě nezvládnul," zamumlal jakoby s omluvou zálesák.
"Nenapadli vás?" znělo to spíš jako konstatování, než jako otázka.
"Piktové se stáhli zpátky za Černou řeku. Muselo se stát něco, co je pořádně vyvedlo z míry. Jen bohové vědí, co s nimi tak otřáslo." Zálesák zamyšleně pohlédl na svou zraněnou ruku a povzdechl. "Říkají, že tam nebylo jediné tělo, které by se dalo pohřbít."
Conan potřásl hlavou. "Jenom popel. Piktové je naházeli do budov a celou pevnost zapálili dřív, než se stáhli přes řeku. Naházeli tam bez rozdílu své mrtvé i Valannovy muže."
"Valannus padl mezi posledními – v boji muže proti muži – když se dostali přes valy. Chtěli jej nejdříve za každou cenu živého, ale bojoval tak, že ho museli nakonec zabít. Dost nás padlo do zajetí, a to ve chvíli, kdy jsme už byli tak zesláblí, že jsme nebyli schopni bojovat dál. Cestou se zastavili a začali nás pro vlastní potěšení mučit a pak zabíjet. Zbýval jsem poslední a čekalo mě to samozřejmě také. Právě v té chvíli však zemřel Zogar–Sag a v nastalém zmatku se mi podařilo uprchnout. Potom mě už nikdo nepronásledoval."
"Zogar–Sag je mrtev?" vykřikl Conan.
"Tak jest. Viděl jsem na vlastní oči, jak zemřel. Proto také Piktové neoblehli Velitrium jako Tuscelan. Bylo to podivné. V boji neutržil ani nejmenší škrábnutí. Tančil mezi pobitými a mával nad hlavou sekyrou,

kterou právě rozbil hlavu poslednímu z mých druhů. Pak vykročil ke mně, vyl jako vlk a u úst měl pěnu. Najednou se zapotácel, upustil sekyru a začal se točit dokolečka. Přitom řval tak, jak jsem neslyšel řvát ani zvíře, ani člověka za celý svůj život. Potom padl mezi mne a oheň, který rozdělali, aby mě na něm mohli péct zaživa, dusil se a zmítal a pak najednou ztuhnul. Piktové začali křičet, že je mrtev. Právě během toho zmatku jsem se zbavil pout a když se seběhli kolem mrtvoly, podařilo se mi zmizet v lese."
"Viděl jsem jej zřetelně v záři ohně. Vím jistě, že se jej nedotkla jediná zbraň. A přece se mu na těle objevila děsivá zranění, jako by mu je někdo najednou namaloval štětcem a rudou barvou. Krev mu tekla ze slabiny, z břicha a nakonec z krku. Hlavu měl skoro oddělenou od trupu, visela mu jen na zbytcích kůže. Co si o tom myslíš?"
Conan neodpovídal a hraničář, který věděl, že jsou některé věci, o kterých Cimmeřan mluví nerad, pokračoval: "Žil za pomoci magie a jistě byl i za pomoci magie zahuben. Právě ta záhadnost jeho smrti připravila většinu Piktů o všechnu odvahu. Ani jeden z těch, kteří to zažili, nebojoval pak u Velitria. Prchali ve zmatku přes Černou řeku. Ti, kteří bojovali na Hromové řece, patřili k prvním skupinám, které tam dorazily ještě před Zogarovou smrtí. Naštěstí jich bylo na dobytí města málo."
"Prchal jsem pak po cestě, hned za hlavní skupinou Piktů a byl jsem si jist, že mě nikdo od pevnosti nepronásleduje. Podařilo se mi proplížit se mezi nimi a tak jsem se dostal do města. Ti chlapi, které jsi vedl do města od solisek, tam dorazili bez potíží a v klidu. Zato ženské s dětmi se dostali k bránám města na poslední chvíli. Ti pomalovaní ďáblové už jim byli na dohled! Kdyby je byl ten Balthus se starým Sekáčem chvíli nezdrželi, byli by Piktové pobili všechny ženské a děti dřív, než by se dostali do bezpečí. Prošel jsem taky kolem místa, kde Balthus s tím psem bojovali poslední boj. Leželi doslova uprostřed hromady pobitých Piktů – těsně kolem nich jsem jich napočítal sedm, zabitých buď sekyrou, nebo potrhaných tesáky a další leželi na cestě, zabití šípy."
"Balthus byl skutečný muž," řekl Conan. "Připíjím na jeho počest a taky na počest Sekáče, který neznal strach." Prolil hrdlem obrovský doušek vína a zbytek vylil na zem s podivným, pohanským gestem. Pak rozbil pohár o zem. "Přísahám, že Balthova smrt bude stát Pikty deset hlav a sedm zaplatí za smrt toho psa, který byl lepším bojovníkem, než mnohý muž!"
A hraničář, který pohlédl do planoucích modrých očí, nepochyboval o tom, že tato barbarská přísaha bude dodržena.
"Chtějí pevnost vybudovat znovu?"
"Ne. Aquilonie už Conajoharu ztratila. Hranice byla posunuta zpět. Novou hranici teď vytvoří Hromová řeka."
Zálesák povzdechl a zamyšleně pohlédl na své hrubé ruce, ztvrdlé od stálého zacházení s mečem a sekyrou. Conan natáhl dlouhou paži po džbánu s vínem. Scout se na něj díval a porovnával jej s ostatními muži okolo nich, s muži, kteří zemřeli na březích teď už ztracené reky a porovnával jej s divochy žijícími právě za tou řekou. Conan si jeho upřeného pohledu nevšímal.
"Divošství je přirozeným stavem lidstva," řekl nakonec zachmuřeně zálesák, s očima stále upřenýma do Conanovy tváře. "Civilizace je nepřirozená. Je to jen momentální shoda okolností a souhra náhod. Divošství a divochům však bude patřit konečné vítězství."

Přeložil Jan Kantůrek